СІЧЕНЬ

1978

Київ

ЧЕРЕПАХА

Виходить з січня 1927 р.

№ 2 (1020)

Ціна номера 20 коп.

ЯК СПІТКАЛА ДОЛЕНЬКА ГІРКА ЗУХВАЛОГО КОЛОБКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

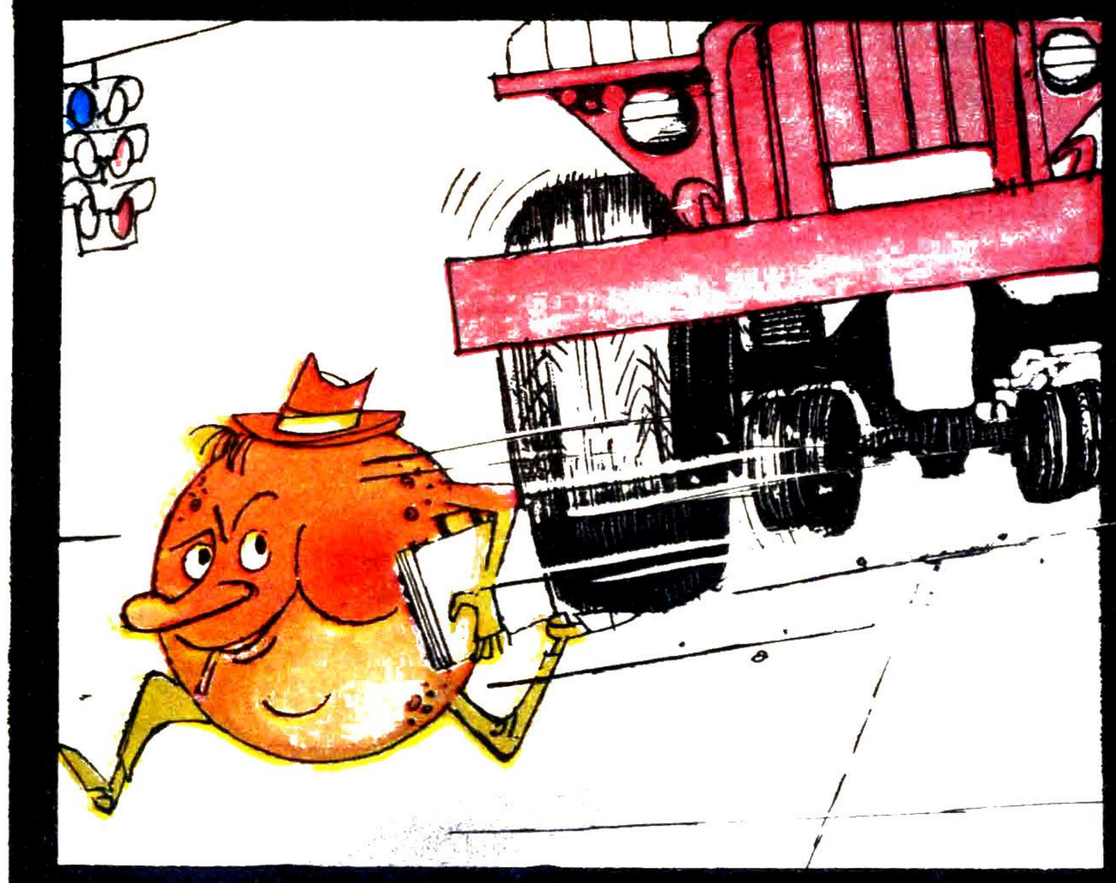

— Навпростець — скік та скік...
Я від МАЗа утік.

— КрАЗ — на мене, я — вбік...
Я від КрАЗа утік.

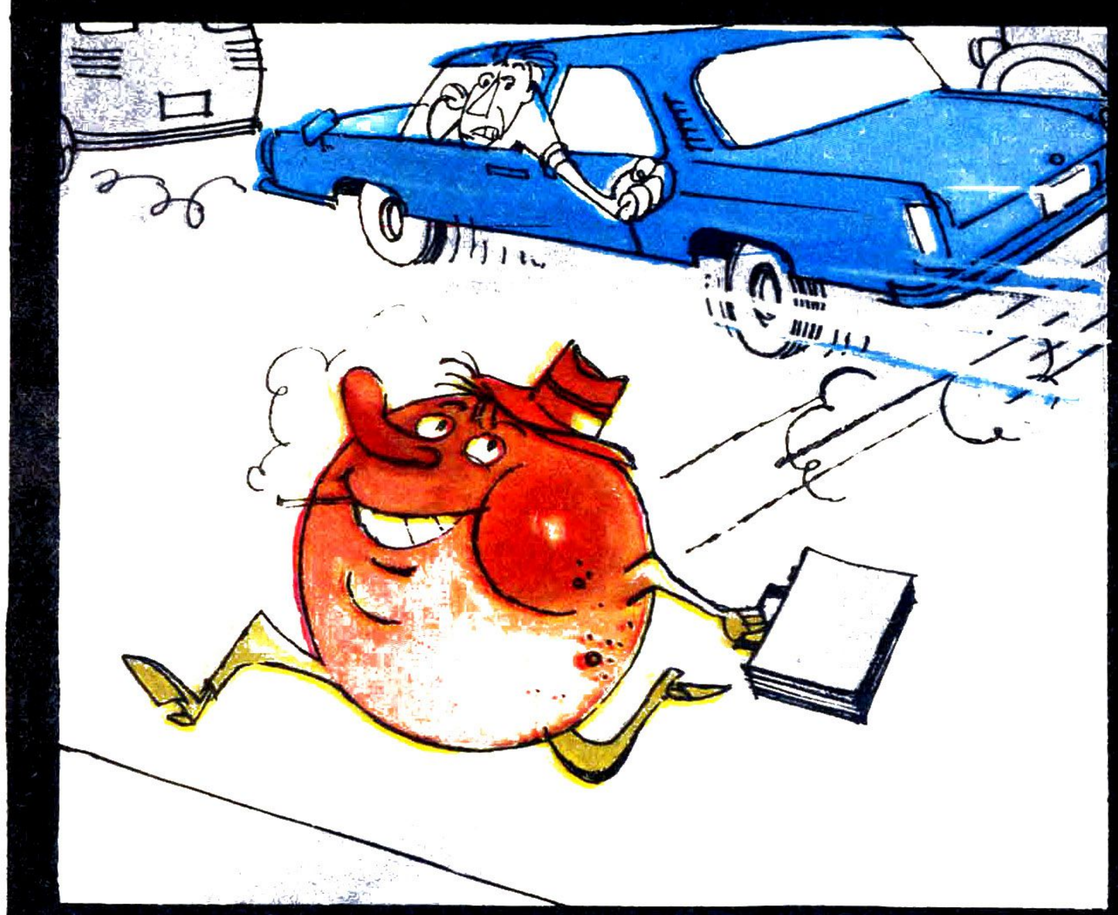

— Буде довгий мій вік —
Я й від «Волги» утік...

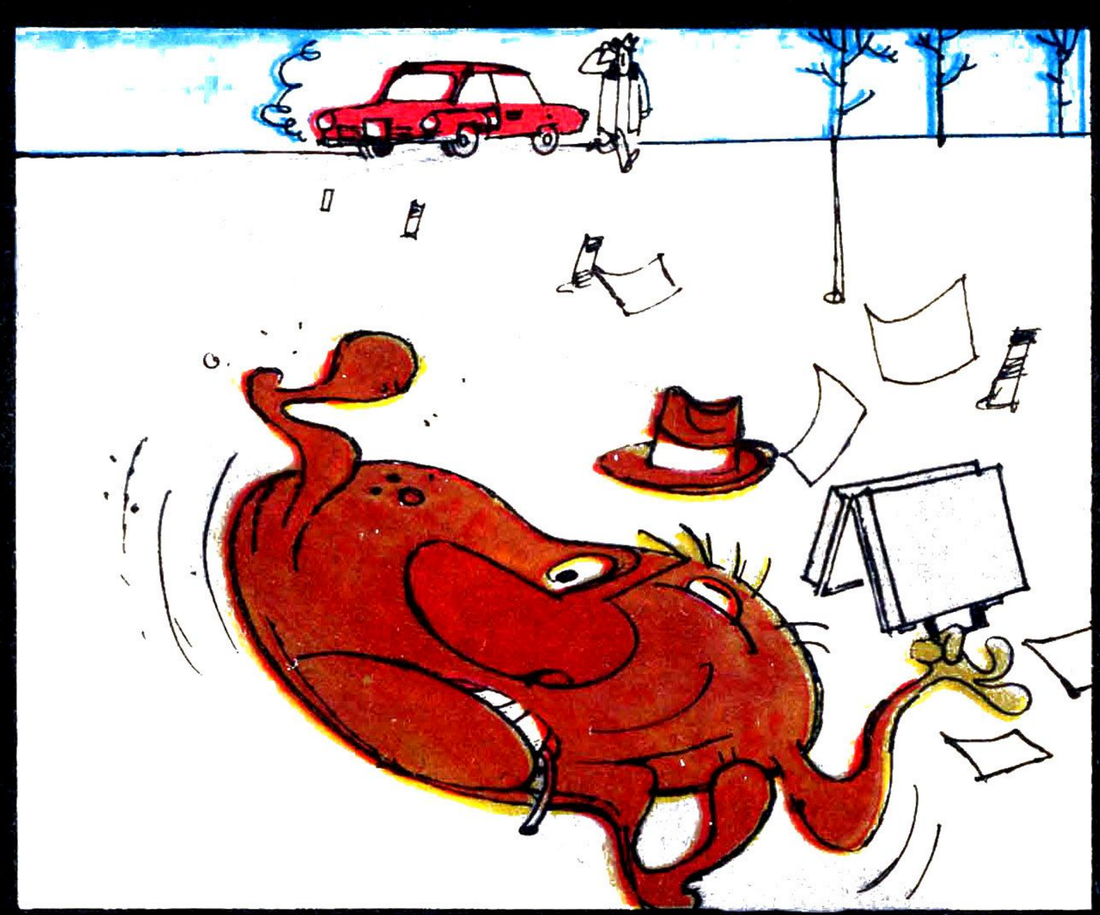

А «Запорожець» накінець
Зробив із Колобка млинець!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Безсумнівної шкоди справі виховання завдає також бездумний підхід деяких батьків до задоволення надмірних претензій і примх своїх дітей, штучне оберігання їх від життєвих складностей і труднощів. Є батьки — а таких, на жаль, немало,— що міркують приблизно так: «Нам у дитинстві було важко — то хай наші діти не знають турбот».
(З доповіді тов. В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО на Пленумі ЦК Компартії України 24 листопада 1977 року).

— Він же в тебе, ледацюга, безвилазно на тахті лежить. На, підсип його, то хоч курчата на весну будуть!

Пам'ятний презент

Хто з нас у дитинстві не одержував новорічних подарунків? Еге ж, скільки радості часом було од якого-небудь дешевенького пугача або тракторця, витягнутого з торби рум'янощоким Дідом-Морозом. Але минули літа — і все те з пам'яті вивітрилося. А воно ж хочеться інколи подарувати дитині щось таке, щоб урізалося їй у пам'ять якщо й не на все життя, то, принаймні, надовго.

Добросерді дяді з першого будівельного управління тресту «Горлівськжитлобуд», не розмінюючись на всякі брязкальця та свистульки, 31 грудня 1976 року піднесли діткам селища Пантелеймонівки новий дитсадок-ясла. Оце презент! Презент, правда, не безплатний — місцевому заводові вогнетривких матеріалів він обійшовся у 224 тисячі карбованців. Та не в грошах, як відомо, щастя, а в тому, що за них можна купити. У даному разі — побудувати. Заводчани, почувши, що будівельники так швидко побудували для їхньої малечі дитсадок, мало не кинулися їх цілувати. Але, придивившись до того об'єкту ближче, дещо охололи.

— Люди добрі, — сказали вони, — та тут же ще роботи й роботи! Ви ще ж ні дороги до садка не проклали, ні ігрових майданчиків не обладнали, ні огорожі не встановили, ні хвірток та воріт не поробили, ні водопроводу не закінчили, ні будівельного сміття не вивезли, ні...

Словом, отаких «ні» і «не» набралося ще аж на 40 тисяч карбованців. Крім того, у споруді виявилося чимало будівельних дефектів. Приміром, веранда раптом почала проявляти незрозумілу самостійність і відділятися від основної споруди, а пожежний резервуар — як, до речі, й дах — пропускав воду.

— Ні, такого об'єкту ми не приймемо, — сказали замовники.

І тут будівельники почали докірливо цокати язиками і похитувати головами:

— Ай-я-яй! Значить, не хочете зробити своїм маленьким приємність на свято? Ну-ну...

І заходилися соромити заводське керівництво по всіх усюдах. Спочатку — в своєму тресті. Потім — у Ясинуватському міськвиконкомі (бо селище Пантелеймонівка входило тоді до складу міста Ясинуватої). Натисли з тресту. Натисли з міськвиконкому. І — примусили замовників прийняти отой будівельний напівфабрикат як готовий об'єкт. З оцінкою «задовільно». Буквально за кілька годин до Нового року.

І таки надовго дітки запам'ятають цей подарунок! А що ж ви думаєте? Сяде карапуз на качельку, обіпреться об спинку — а там цвяхи стирчать товщиною з палець! Полізе ніжки мити у ванночку, не здужає здолати надто високого порожку, підсковзнеться, гулю наб'є... Попаде ніжкою в широку щілину між плитами на ігровому майданчику — знов пам'ять.

Матусі й татусі їхні, разом з бабусями й дідусями, — в крик:

— Неподобство!

Йдуть у міськвиконком (тепер уже — Горлівський), у редакцію місцевої газети «Кочегарка». Пошумлять, пошумлять — диви, і з'являться будівельники на об'єкті, поколупаються трохи, а тоді, знов — гайда. Матусі й татусі разом із бабусями та дідусями — до нас: Перче, допоможи!

Оскільки ж у Перця своєї будівельної бригади немає, щоб ліквідувати усі оті недоробки й дефекти, залишені добросердими дядями з БУ-1, то він вирішив замість цього піднести їм свій новорічний подарунок у вигляді цього фейлетону. І привітати особисто начальника БУ-1 Олександра Петровича Кожухаря та керуючого трестом «Горлівськжитлобуд» Олексія Антоновича Терехова з новим, уже 1978 роком! І — з новим строком, до якого вони, певна річ, пообіцяють остаточно дотягти до пуття цей об'єкт.

Принагідно ми не можемо утриматися також, щоб не привітати ще з одним Новим роком і Ждановське ремонтно-будівельне управління Донецького обласного комбінату побутового обслуговування на чолі з Олександром Семеновичем Трубчаниковим. Це він, Олександр Семенович, ще 28 грудня 1976 року письмово, офіційно обіцявся — ба, навіть гарантував! — закінчити за 12 днів ремонт спортивного комплексу у дитячому комбінаті селища Володарського. Минуло дванадцять днів, потім — дванадцять місяців, а кінця ремонту щось не видно. Швидко, що не кажи, летить час! Але головне, що приємно, — так це те, що Олександр Семенович не відмовляється від свого наміру провести отой ремонт, кожен раз, коли йому про це нагадують, клянеться: «Зробимо оперативно і в строк!» Тільки й того, що строк — кожен раз різний.

Отже, чекайте, дітки! Добрі дяді про вас піклуються.

В. БОЙКО.

Донецька область.

ОБРАЗА

П'яниця лаявся, кричав:
— Це хто на мене наклепав,
Що п'ю, неначе та свиня?!
Та це ж — безсовісна брехня!
Я п'ю, і п'ю уже давно,
Але — горілку і вино!
А свині лиш помиї п'ють
І в рот спиртного не беруть.
Ну, то чому, скажіть мені,
Мене рівняють до свині?!

Іван ГАВРИШ.

м. Жданов.

А ми просо сіяли...

У селі Преображенці Томаківського району на Дніпропетровщині чи не кожен другий в'яже віники із проса «сорго». Місцевих дядьків і тіток можна зустріти на всіх навколишніх базарах. Для декого свіжа копійка стала основним заробітком, а робота в колгоспі — як ширма: щоб не відрізали город. А місцеві городи — суцільні просяні джунглі.

Доти, поки базарювали представники старших поколінь, процес купівлі-продажу не відзначався оригінальністю: дядько брав на спину невеличку в'язку віників, сідав у рейсовий автобус, їхав куди треба, і там уже торгував своїм товаром. Та кілька років тому в тісні ряди віникарів улилися свіжі сили в особі головного інженера місцевого колгоспу «Зірка» Павленка, бригадира тракторної бригади Кодри, інженера по експлуатації машинно-тракторного парку Карнауха, і ситуація круто змінилася.

— Треба крокувати в ногу з часом, — висловив своє інженерне кредо Андрій Андрійович Павленко і тут же конкретизував: — З роздрібною торгівлею слід кінчати. У мене, скажімо, цього року є 1650 віників. Щоб реалізувати їх в індивідуальному порядку, потрібно півсотні базарних днів з підвищеним попитом на продукцію. Махнути рукою на машинно-тракторний парк і повністю переключитися на улюблене заняття я не можу, бо миттю виметуть із колгоспу. І не тільки я. Жоден колгоспний інженер чи інший головний спеціаліст не може дозволити собі такої розкоші. Тому я вважаю, що майбутнє нашого промислу — за оптовою торгівлею. Треба знайти такого покупця, щоб — раздва — і в дамках. З тисячами в кишені.

— Якби ж то знайти такого, — замріявся бригадир Кодра.

— Немає нічого простішого, — оптимістично запевнив Павленко. — У нас під боком Запоріжжя з його промисловими гігантами. А на кожному гіганті завжди знайдеться купка сміття. А де сміття, там і віник потрібен. Я сам бачив, як один постачальник рвав на собі волосся, бо оптова база не виділила йому мітел.

— Я далекий від бухгалтерських лабіринтів, — мовив бригадир Кодра, — але, здається, гіганти нічого не можуть купувати за готівку. Навіть віники. Вони можуть лише переказати гроші з одного банківського рахунку на інший. А нам потрібна готівка.

— Тут вам рідна кооперація допоможе, — подала голос бухгалтер місцевого сільського споживчого товариства Ганоцька. — Оформимо, ніби наше товариство заготувало ваші віники. Я ваші гроші одержу і на ощадні книжки перерахую.

— Тоді повний порядок, — підсумував головний інженер Павленко. — Ти, Василю Андрійовичу, починай стукати.

Наступного ж дня В. А. Карнаух постукав у двері заступника директора Запорізької шовконамотувальної фабрики Володимира Дмитровича Буца.

— Віники потрібні? — з порога запитав він. — Можемо запропонувати необмежену кількість. Ми...

— Пробачте, хто це — ми? — підвівся Володимир Дмитрович.

— Ентузіасти,— ухилився від прямої відповіді Карнаух. — Але за якість не хвилюйтеся. Зроблено на рівні світових стандартів.

— Почім штука? — перейшов ближче до діла Буц.

— Сто двадцять копійок.

— Та ви збожеволіли! — обурився Буц. — Ми одержуємо з баз удвічі дешевші.

— Так то ж бази, — заперечив Карнаух. — Вони вам і «спасибі» не скажуть, а ми — по гривенику преміальних з кожного віника вам підкинемо.

— По гривенику? — уточнив Буц. — А віників у вас — необмежена кількість?

— Необмежена, — підтвердив Карнаух.

— Давайте, — махнув рукою Буц, зробивши відповідні підрахунки.

Того ж вечора вся Преображенка знала: Карнаух знайшов вигідного покупця, який згоден за хабар купити все гамузом. Удосвіта до Карнаухової хати потягнулися бажаючі з оберемками віників і даниною в кишенях. З п'ятьма тисячами віників і 500 карбованцями «преміальних» Карнаух подався до Буца.

Другу стежечку до міста протоптав за дорученням сільської громадськості колгоспний експедитор М. Р. Магда. Вірніше, не одну, а відразу дві — до старшого інженера відділу постачання Запорізького абразивного комбінату М. К. Нечая і його колеги з Дніпровського механічного заводу О. Б. Биковської. За короткий строк ця стежечка перетворилася на наїжджену дорогу, якою, зокрема, Нечаю доставили 90 тисяч віників. Комбінат був забезпечений ними на кілька століть. Спокійно могли спати і прибиральниці з механічного заводу, про яких потурбувалася О. Б. Биковська. Навіть якби всі вони дожили до ста п'ятдесяти років і не йшли на пенсію, і тоді б не залишилися без знаряддя праці.

Забивши віниками всі складські приміщення комбінату і заводу, преображенці звернули свої погляди на інші підприємства. Гривеники посипалися у пригорщі начальника відділу постачання Запорізького кар'єроуправління В. П. Малиша, заступника директора комбінату теплоізоляційних матеріалів А. В. Лизогубова та його підлеглого М. М. Сидоренка, директора дрібнооптового магазину універсальної контори матеріально-технічного постачання М. М. Плоского, завідуючого матеріально-технічним складом заводу вогнетривких матеріалів Г. О. Тимочка. Сімейні бюджети їхні істотно поліпшилися, зате пропав сон і появилися важкі передчуття.

Ну, що ж, на те він і хабар, щоб після нього не спати. Нас же цікавить інше: як могло статися, щоб оце чи не всім селом «на лапу» складалися? Невже не знайшлося в Преображенці жодного, хто б сказав: «Схаменіться! Хіба свіжа копійка для вас дорожча за чисту совість?!»

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

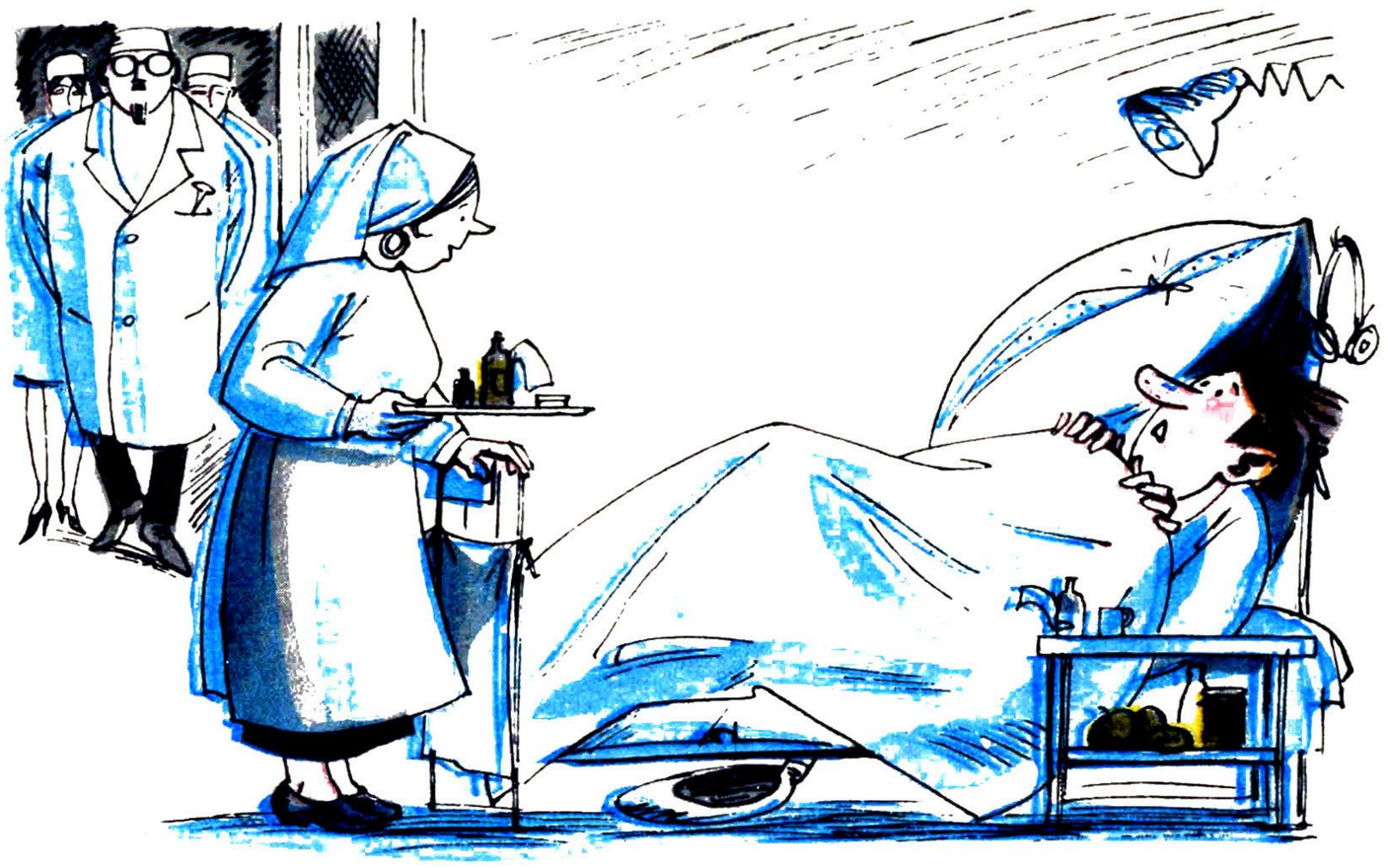

— Чому ви не хочете, щоб він вас оперував? Це дуже здібний хірург.

— Після того, як я йому ремонтував телевізор?!

Дали перцю!

Уривки із записів невідомого, знайдені на Ровенщині, лягли в основу фейлетону «Потрібна кваліфікація», що був опублікований у № 18 «Перця» за 1977 рік. В ньому йшлося про незадовільну роботу деяких будівельних організацій тресту «Ровносільбуд».

Як повідомив редакції заступник міністра сільського будівництва УРСР Ю. П. Гудзь, факти про незадовільну роботу ПМК-211 на будівництві районної лікарні у селищі Гоща, аптеки по вул. Червоноармійській, 80, школи у селі Велика Клецька Корецького району та інших об'єктів підтвердились.

Фейлетон обговорено у тресті «Ровносільбуд». За низьку якість робіт на об'єктах головного інженера ПМК-211 Січкарука Е. В. з посади увільнено.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

Житіє святих і нечестивих

— Ось іще одне підтвердження того, що господь створив усякої твері по парі.

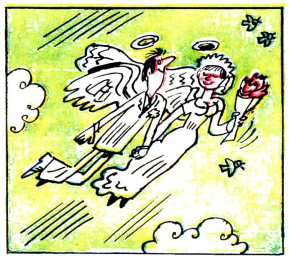

Які вони були, коли одружувались...

...і якими стали потім.

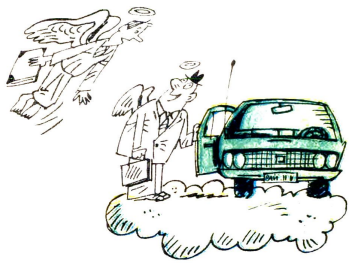

— А я вже не літаю. В мене машина є.

— Знову смола не біжить! Васю, відремонтуй кран, півлітра поставлю!

— Георгію, ти віриш в існування нечистої сили?

Шоферська реакція

— Ого!.. Вас розмалювали так, хоч на розглядини виставляй, — іронізувала у поліклініці медсестра, розмотуючи клубок лейкопластиру. — Де це ви — на веселлі у Барабашів були?

Сергій терпляче сидів і думав — не стільки про бійку на барабашівському веселлі, скільки про завтрашній рейс...

Ранком заглянув у дзеркало — хоч на люди не потикайся. Засміють. Надто — колеги по роботі. Як ото пишуть, шофери — люди з особливою, підвищеною реакцією...

— Цікаво, скільки метрів лейкопластиру на тебе витрачено? — насмішкувато скубнув у гаражі один з водіїв.

— За такою прикметою можна буде упізнати машину здаля. І номерний знак не потрібний, — шпигнув інший.

«Запасайся терпінням — почалося, — відзначив про себе Сергій. — Ну, й насмішкуватий наш брат-шофер. Цвях йому в шину!»

Виїхав на автостраду, заглянув у дзеркало і подумав: «Мабуть, і справді далеко помітно...»

Назустріч сунув грізний МАЗ. Не встигли порівнятися, як із кабіни виглянув усміхнений шофер і тицьнув пальцем. Сергієві здалося, що той хоче вициліти прямо в його гулю на лобі.

«Смійся, смійся! І хто довірив оту солідну машину такому несерйозному чоловікові? Цвях йому в шину!»

За МАЗом трапилися «Жигулі». Водій поспішно кивнув і заморгав підфарниками.

«Натякає на моє підбите око», — зорієнтувався вразливий Сергій.

Збоку траси застерігало гасло: «Шосе — не космос!»

«Що правда, то правда, — подумав роздратований водій і додав газу. — У космосі — не те. Там, либонь, куди не поткнешся — зелена вулиця. Їдеш, наприклад, Чумацьким шляхом, а назустріч — жодного насмішника. А якщо й трапиться, так ти ж у скафандрі. Хай у тебе все обличчя втикане гулями й синцями — не видно...».

Попереду з'явився «рафік». Жінка-водій у червоній косинці висунула голівку, і це подіяло на Сергія, наче червоний колір на розлюченого бика під час корриди. Проте Сергій не пішов у наступ, а знову відвернув голову, твердо переконаний у тому, що коли вже чоловіки глузують, то жінка — тим паче. Сергій навіть відчув її глумливий погляд. Жінка подала сигнальний знак, а він — ніякої реакції.

А тут якраз назустріч чхає й кашляє старенький невеличний автобус.

«Ну, якщо й оця авторуїна буде глузувати... Хай уже насміхаються «Жигулі», КРАЗи, МАЗи, «Колхіди», але не оцей предок сучасного автобуса, — всередині у Сергія було, як у двигуні внутрішнього згоряння.

Водій допотопного автобуса і справді притишив швидкість, заморгав фарами, засигналив і висунув голову.

Насурмлений Сергій сперсердя так загальмував, що на асфальті лишилися чорні смуги.

— Ей ти, омнібус!.. Цвях тобі в шину! Ти чому моргаєш?

Від несподіванки автобусник безвинно закліпав очима:

— У вас під... під...

У Сергія під лівим оком засмикалося.

— ...Підфарники горять.

Сергій зсутулився і герметично замкнув рота. Згодом його нерви прийшли в норму, настрій поліпшився, і він подумав: «А таки правду пишуть, що шофери мають підвищену реакцію. Ніхто не лишився байдужим до того, що підфарники світяться. Отакий наш брат — шофер! Цвях йому...»

Сергій подивився у дзеркало, і йому здалося, що гуля поменшала.

Леонід КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хто зна, на що сподівався Олексій Петрович Чередниченко, але ні добрих порад, ні слушних зауважень людей не слухав. Він завжди своє твердив: про мене хай хоч і трава не росте. А воно так і сталося. Працюючи завідуючим виробничою дільницею № 1 колгоспу ім. газети «Правда» Краснопільського району на Сумщині, він систематично пиячив, що на полях робиться не бачив. А тим часом загинули однолітні трави на значній площі.

Лист про це надійшов до редакції.

Як повідомив виконуючий обов'язки начальника Краснопільського управління сільського господарства В. М. Дзюбенко, Чередниченка О. П. з посади завідуючого виробничою дільницею звільнено.

ЖМУТОК КОЛЮЧОК

● *Людина без певних занять нерідко займається цілком певними справами.*

● *Перетворення: був людиною, став великою птицею.*

● *Якщо бажаєш переплигнути самого себе, йди в стрибуни з жердиною.*

● *Не став питання ребром — поламаєш кістки.*

● *Не міг байдуже ставитись до чужого горя: радів.*

● *Удар нижче пояса часто приходиться у самісіньке серце.*

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ, Олег ПОПОВ.

Телеграфне Агентство Перця

КЛЕЙТЕ САМІ!

Як передає наш кіровоградський кореспондент, на місцевій взуттєвій фабриці нарешті таки зреагували на численні скарги споживачів. Оскільки сюди дощем сипалися нарікання на те, що від взуття швидко відлітають підошви, на підприємстві вирішили взагалі підошов не клеїти. Робиться тепер так: у коробку пакуються дитячі чобітки і окремо до них — підошви.

Хай покупець (якщо він такий розумний!) сам їх і приклеює.

Серед тих, хто став щасливим володарем такої коробки з навівфабрикатом, — жителька Вінницької області Г. Пархоменко.

СЕКРЕТИ ДОВГОЛІТТЯ

Кореспондент ТАП передає з селища Чорноморка, що біля Одеси. Ремонтно-будівельним управлінням Одеської обласної контори «Курортторгу» третій місяць проводяться експерименти: «Як впливає холод на довголіття людини». Саме з цією метою у металеві магазини-павільйони № 61 і № 62 загальною площею чотириста квадратних метрів досі не провели опалювання.

Результат небувалий. Навіть літні люди, яких у звичайних умовах не затягнеш до танцю, потрапляючи у павільйон, по-молодецькому вибивають гопака. А 24 продавці, котрі тут працюють, ні на хвилину не припиняють гімнастичних вправ.

ХРОНІКА НОВИН

ФРУКТИ І ОВОЧІ — ЦІЛИЙ РІК

Приємний сюрприз чекає відвідувачів їдальні № 22. На стінах залу розвішані барвисті натюрморти. Причому експозиція їх постійно оновлюється відповідно до пори року. «Кожному овочу — свій час!» — девіз працівників їдальні.

ІНДИВІДУАЛЬНЕ ЗАМОВЛЕННЯ

За останньою модою завжди вдягається комірник м'ясокомбінату Єдоким Торба. У швейній майстерні він замовив собі для роботи (за розробленим особисто зразком) комплект спецодягу з безрозмірними кишенями.

Черговий хронікер В. МОСКАЛЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Та дай йому три карбованці, хай відчепиться.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Петровського комбінату громадського харчування Кіровоградської області Сильковський М. Г. почував себе у цій сфері, як риба в воді. А чого ж — всі заклади, де можна поїсти та ще й чарку випити, у його руках. А тих, що не хочуть частувати, можна вилаяти останніми словами, а можна й покарати. Лист про це надійшов Перцеві.

Голова Кіровоградського обласного комітету народного контролю М. Т. Кондратенко повідомив редакції, що факти підтвердились. За грубе ставлення до працівників та п'янки Сильковського М. Г. з посади директора комбінату громадського харчування звільнено.

ЗЕРНОБОБОВІ... З ПОПЕРЕДЖЕННЯМ,

АБО ПРО ТЕ, ЯК УВІЙТИ В ІСТОРІЮ

Хтозна, можливо, ще довго не чути було б далі Корецького району, що на Ровенщині, про Василя Степановича Наконечного — голову колгоспу «Ленінський шлях». Керував би собі невеличким, як на сучасні масштаби, господарством, ні особливих тобі підйомів, ні спусків. Якби... Якби Василь Степанович в один прекрасний день не вдався до самоаналізу. «Ну, хто ти такий на сьогоднішній день? Чим можеш похвалитися? Ну, облаяв ні за що, ні про що відповідального працівника районного управління сільського господарства Ходаківського. Ну, перепало в такому ж дусі головному правовому інспекторові обласної ради профспілок Борисенко та юристові районного управління сільського господарства Титовій. Теж мені подвиги. І за таку мізерію хочеш, щоб про тебе говорили? Як же, заговорять, дочекаєшся. Щоправда, є ще оті студенти-заочники, яким не раз палки в колеса ставив... Теж іще вчених із себе корчать. На сесії їх посилай. Свитилами агрономічними себе уявили. Ну, я їм!!!».

...І ось я гортаю книгу протоколів засідань правління колгоспу «Ленінський шлях». Протокол № 10 від 19 червня 1976 року. На порядку денному кілька питань. Серед них жодного, яке б стосувалося роботи Салюка Ярослава Степановича — інженера з техніки безпеки, студента-заочника Житомирського сільськогосподарського інституту. Проте в кінці протоколу запис: «Салюка Я. С. востаннє попередити».

«Якщо є «останнє попередження», значить, має бути передостаннє», — міркую собі. Проте передостаннього у протоколах не виявилося...

Протокол № 13 від 22 липня 1976 року. Порядок денний: «Про проведення збирання зернових і зернобобових культур». Вичерпався порядок денний. Раптом, ні сіло, ні впало: «Слухали про самовільний виїзд на сесію Салюка, чи (?!) невихід на роботу. Рішили: останній раз попередити...» Словом — зернобобові з попередженням...

І от настало 15 червня 1977 року, а з ним і чергове засідання правління колгоспу. Цього разу вже з порядку денного було видно, що голова твердо вирішив: сьогодні або ніколи. Доповідав сам Наконечний. Лейтмотив його виступу: Салюк без попередження виїхав на лабораторно-екзаменаційну сесію. Пропозиція голови була однозначною: звільнити з роботи.

І звільнили. Незважаючи на те, що повідомлення Наконечного було, м'яко кажучи, чистісінькою дезінформацією. Я. С. Салюк напередодні свого виїзду на сесію пред'явив і голові колгоспу, і його заступникові — головному агрономові О. А. Кралі виклик за номером 3507.

Салюка Я. С. звільнили. Звільнили незаконно, про що свідчить рішення виконкому Корецької районної Ради народних депутатів: скасувати рішення правління колгоспу.

Та хіба це має значення для Наконечного! Адже він досяг того, чого хотів. Увійшов у «історію». Точніше, вскочив.

В. КИРИЛЬЧЕНКО.

Листи коментує поет

ЩО ШУКАЛИ — ТЕ ЗНАЙШЛИ

Не пригадуємо, коли вже дивилися у нашому клубі кіно, слухали музику. Відкривається він лише в суботу й неділю. Але і в ці дні молоді нічого там робити.

(З листа молоді села Краснопілка Маловисківського району Кіровоградської області).

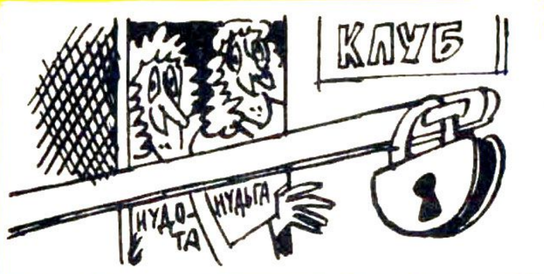

Було це...
Нині важкувато
Установити точну дату...
Нудьга, накульгуючи, йшла
Й Нудоту стріла край села.

— В далеку вибралась дорогу!
— Життя немає, їй-же богу,
Оце світ за очі іду —
Притулок, може, де знайду.
Бо ж молодь вижила, триклята,—
Немає де понудьгувати.

У клубі — танці,
Співи — в школі...
Ні, з мене годі вже,
доволі!

— Ой, не кажи,
мені те саме.
В Палац культури вечорами
Вся молодь суне,
мов на гріх,
А там — і музика,
І сміх.

...Отак з'єдналися у спілку
І прибрели у Краснопілку.
В місцевий клуб зайшли тайком.
Живуть там славно,
Під замком.

МОЖЕ, ДОПОМОЖЕ

Ось уже більше півроку минуло з того часу, як у нашому будинку на 6—9 поверхах немає води. Між іншим, головний інженер нашого будинкоуправління теж проживає в цьому будинку, але... на п'ятому поверсі. «У мене, — каже, — нема людини, яка б включала і виключала насос».

(З листа мешканців будинку № 40 по вулиці 1 Травня м. Кременчука. Всього 33 підписи).

Хтось, може б, вигадав щось інше,
Усяк по-своєму ж бо свище...

Ми ж пропонуєм головінжа
Переселить на поверх вище.

І подивится тоді —
Чи дасть він раду тій воді.

Валентин КИРИЛЕНКО.

"ВАЖКИЙ" ШКЕТ ВАСЯ

Одного вечора в Сумах у мене виник конфлікт. На тролейбусній зупинці стоїть дівчатко. А тут, де не візьмись — такий собі жовтодзьобий патлатий жевжик, наклюканий по зав'язку. Пристає до дівчини.

Дівчина пручається, відмахується. А воно липне.

Взяв я цього миршавого за верхні кінцівки. Але тут де не візьмись — «адвокати»:

— Киньте його! Це ж шкет. Петеушник... Чеши, Вася, додому...

Шкет Вася ще пручався. Слинявив вульгарними словами. І кудись поплентав.

Я стояв і думав. Чим ота одіссея може закінчитися для Васі? Мінімум: розклепаним носом чи вивернутою губою. Максимум? Максимум — поняття надто широке. Словом, «від» і «до». Від п'ятнадцяти діб за дрібне хуліганство до понівеченого життя. Бо стезя, на яку ступив Вася, дуже слизька.

Вася зараз цього не розуміє. Він ще фраєриться, піжониться. Він смокче у підворітті з дружками «біоміцин», гасає напідпитку мопедом по місту, тиняється вечорами і липне до перехожих. Але ж у Васі є і вчителі, і вихователі, і навіть... батьки. Вони й повинні б застерегти хлопця. Щоправда, у тих же таки Сумах я почув розмову однієї розфуфиреної мамочки:

— Я свого з д а л а у ПТУ. Там зодягають, годують і довго тримають...

Побував я у багатьох сумських професійно-технічних училищах. Є з чого радіти. Більшість — це, якщо можна так сказати, учбово-виробничо-побутово-культурні комплекси.

Таке перше училище, друге, п'яте, шосте, одинадцяте, дванадцяте, шістнадцяте та училище облпобутуправління. Прекрасна навчальна база, хороші житлові умови в гуртожитках. Розмовляв з багатьма педагогами. Люди, які свою справу знають і за неї вболівають.

Чим же тоді пояснити появу на вулиці отого шкета Васі? Чим пояснити, що лише за дев'ять місяців цього року в міліції зареєстровано понад сто випадків порушення громадського порядку учнями саме цих технічних училищ? Не перераховую цих порушників поіменно. Хлопчики ще молоді, безвусі. Завтра чи післязавтра все зрозуміють. Горітимуть від сорому за свої ганебні вчинки. Бо тут і дрібне хуліганство, і гасання напідпитку мопедами по місту і поява напідпитку у громадських місцях, і навіть перебування у витверезнику.

Звичайно, якщо співставляти кількість правопорушників з кількістю всіх учнів профтехучилищ, то перших будуть краплі, а других море. Але у даному випадку кожна крапля — це окреме, індивідуальне море.

Керівники училищ кажуть:

— Бачите, порушують громадський порядок, в основному, ті учні, які проживають не в гуртожитку, а вдома чи на квартирі. І порушують у позанавчальний час. В основному це «важкі» діти. А якщо врахувати ще й те, що штатним розписом не передбачено вихователя для учнів, які проживають поза гуртожитком, то...

То... Ніби усе ясно. Ми, мовляв, не дуже й винні. Винні батьки. Вони мають своїх дітей виховувати. За ними дивитися.

А розфуфирена мамочка «з д а л а» свого Васю і вважає, що вихованням її чада мають займатися виключно в училищі. Бо вони, мовляв, за те беруть заробітну плату...

Виявилося, що є порушники й серед тих, що живуть у гуртожитках. Це також «важкі». Вечорами, коли «легкі» й «зразкові» розучують у гуртках художньої самодіяльності нові пісні і танці, дивляться телевізор або читають книжки, «важкі» займаються своєю «самодіяльністю». Збираються біля гуртожитків, «травлять» блатні анекдоти і гнуть п'ятнадцятиповерхові лайки.

Не можна сказати, що педагоги повз цю «самодіяльність» проходять байдуже, не бачать її.

Біля гуртожитків п'ятого та шостого училищ мене запевнили: «Це не наші. Це міські». Потім тих же «не своїх» заганяли чомусь до гуртожитків.

У кожному гуртожитку є вихователі. На кожному поверсі. Звичайно, вихователь не може водити за ручку кожного із ста своїх вихованців, навіть отих «важких». Але вихователь мав би знати, чим захоплюється кожен довірений йому учень. Куди його тягне сьогодні і куди його може потягнути завтра. Мусить знати. Бо на те він вихователь. Він мусить запалити учня на щось добре, роздмухати у ньому цікавість, захоплення чимось хорошим, потрібним.

Давайте подивимося, як же дмухають конкретно.

Одну вихователькуу гуртожитку першого училища питаю:

— Що люблять читати ваші учні?..

Довга мовчанка. Тоді невпевнено:

— Про шпіонів... Назви не пам'ятаю...

— А що ви самі читаєте?

Знову довга мовчанка. І ще більш невпевнено:

— Колись читала «Американську трагедію». І ще «Війну і мир»...

У гуртожитку училища облпобутуправління питаю вихователькуу:

— Скільки ваших учнів на обліку у дитячій кімнаті міліції?

Знизує плечима.

— Не знаю. По-моєму, нема...

А насправді вони є.

Як видно, великого «роздмухування» від подібних вихователів не дочекаєшся. Бо одні з них давно погасли самі, а інші ще й не загорялися.

У гуртожитку училища № 16 за останні три роки змінилося шість вихователів. В інших гуртожитках також довго не засиджувалися.

Є, правда, такі, що засиджуються. Люблять свою роботу.

Хоча б у гуртожитку училища № 12. Але й вони не можуть на повну потужність «горіти». Бо часто холодок інших пригашує їхню енергію. І тими іншими, як не гірко, бувають самі педагоги й майстри. І знову ж таки, як не гірко, в результаті цього холодка учень часто буває в ролі отого криловського воза, якого тягнуть лебідь, щука і рак. Виходить, як у тому прислів'ї: кожен Іван має свій план. А скоординувати, узгодити тих планів не можуть.

У багатьох училищах Сум я бачив багато прекрасних речей, зроблених умілими руками учнів. У тому ж таки дванадцятому училищі є гарний музей, прекрасна етнографічна кімната, кабінети, мови і літератури. Це копітка робота вчителів подружжя Віри Йосипівни та Кузьми Андрійовича Басистих. Копітка робота працьовитих рук їхніх учнів. Радісно це бачити. Приємно відчувати, що росте гарна зміна: освічена, культурна, працьовита. І тим більш неприємно, тим більш огидно бачити на вулиці слинявого шкета Васю. У громадськості нашої вистачить сили, щоб його приборкати. Дати по руках, коли він їх буде не туди простягати. Але краще виховувати його так, щоб ті руки не тягнулися ні до пляшки, ні до чужого носа. Краще виховувати так, щоб ті руки робили корисну, благородну справу, стали справжніми робітничими руками.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Суми.

Словничок-жартівничок

● Притаманний — прописаний в Тамані.

● Присудок — вирок суду.

● Обставини — нові меблі.

● Прихильник — любитель чарки.

Любов ЛИТВИНЕНКО.

● Стежка — ревнива жінка.

● Рідина — рідкісна річ.

● Телепат — ситуація в шаховій грі по телефону.

● Чеканка — автобусна зупинка.

Володимир ДЕНИСЕНКО.

с. Світлогірське
Кобеляцького району
Полтавської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

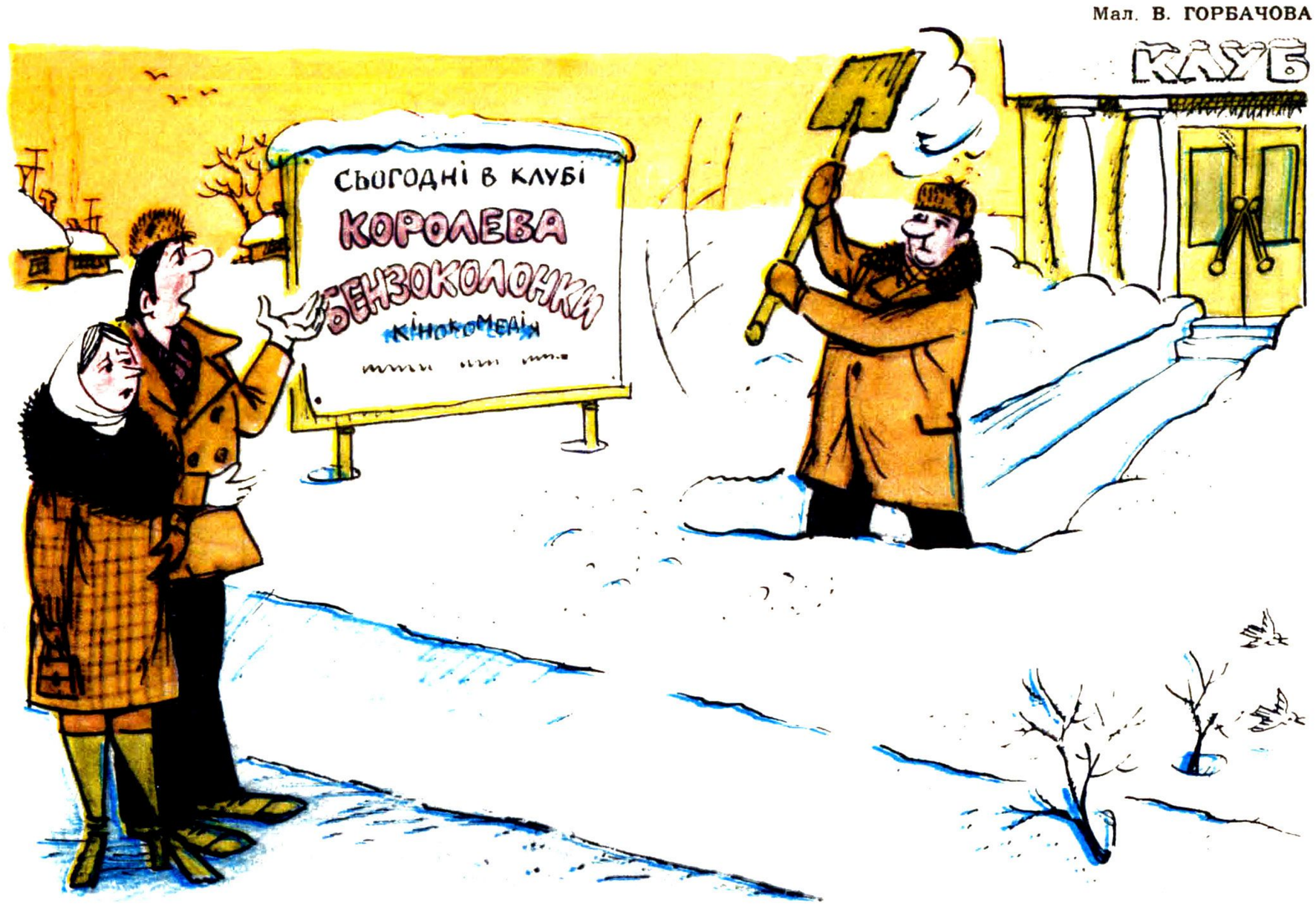

— Коли б ти привіз хороший новий кінофільм, то не довелося б тобі сніг відкидати. Люди самі стежку протоптали б...

ПРО СМАКИ НЕ СПЕРЕЧАЮТЬСЯ

Жарт

Чоловік доводить жінці,
Що у нього кращий смак,
А вона смиренно каже:
— А чого ж? Хай буде так,
Що тут зайве сперечатись
І гадати «так» чи «ні»?
В тебе смак, звичайно, кращий,
Раз женився на мені.

Микола ДМИТРІЄВ.

ХТО ЦЕ ТАМ У НАС Є?..

Знову мене в Кременчук посилають днів на п'ять. В готель там не протовпитися! Доходить до того, що пробую на вокзалі на лавочці спати. Точніше, сам — на лавочці, голова — на портфелі.

І завжди у мене якесь невиразне почуття, наче у нас в Кременчуці хтось є. З родичів хтось... Але хто?.. Ні, не згадаю...

Хіба сестрі в Київ подзвонити, може, вона знає?

Дивно: і телефон її не зайнятий, і вона вдома.

— Ліда? Ну, як справи?.. Та із Одеси ж, із дому дзвоню... Та не пропав я, то до тебе не додзвонишся...

Ну, пішла чесати — тепер не зупиниш. Лідка кого завгодно заговорить. Тільки й встигаю вставляти: «Так? Ти диви! Та невже?..»

Коли серед купи усілякої інформації виловив, що в них уже цілий тиждень телефон вередує — відключається під час розмови,— я заблагав:

— Лідо! Вислухай мене, бога ради! У нас в Кременчуці є хто-небудь? Ну, з родичів...

— Це ти що, серйозно? — питає Ліда.

— Значить, нема? Я так і знав...

— Ні, ти справді не знаєш, хто у нас в Кременчуці?!— уже дивується Ліда.

— Ну, не знаю! Що ж тут такого?! Я сьогодні їду туди, розумієш...

— І не соромно тобі? Безсовісний...

І пішла, і пішла чехвостити. А я не ображаюся — Лідка любить показати, що хтось гірший за неї. Родичів, бачите, я забув! Та хіба їх усіх запам'ятаєш?! Головне,— що вони є! Аби тільки телефон Лідчин не відключився. Кричу:

— Ти мені телефончик кременчуцький чи адресочку продиктуй! Лаяти потім будеш.

— Гаразд, записуй,— форкає Ліда.

— Хвилинку, папір і ручку візьму...

Тільки номер телефону записав, як у трубці загуло, зашипіло — телефон відключився. А може, Лідка навмисне трубку кинула — мовляв, догадуйся сам, хто в нас у Кременчуці є. А мені й гадати нічого. Чи не все одно? Аби дах над головою був.

Просто з вокзалу й дзвоню:

— Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Вибачте, що турбую. Я ваш родич! Що?.. Із Одеси. От послали на п'ять днів, а з готелем важко...

— Будь ласка,— каже старушенція якась,— я дуже рада, приїжджайте.

— Вибачте,— кажу,— але я адреси вашої не знаю.

Диктує старушенція. Записую.

— Я,— каже,— в гастроном вийду, то коридорні двері вам хто-небудь із сусідів відчинить, а моя кімната замкнута.

«Комуналка, значить» — догадуюся, а в телефон кричу:

— А кого ж питать у сусідів?

— Кого питать, не знаєте?

— Н-ні...

— Леокадія Вячеславівна я...

«Ну й ім'ячко!— думаю— Не зразу й запам'ятаєш, записати треба».

— Повторіть, будь ласка.

— Ле-о-ка-дія Вя-че-сла-вів-на...

Відчиняє мені двері хлопчина років п'ятнадцяти, та як ахне, аж руками сплеснув:

— Ви такий же, як на портреті!

Та як закричить:

— Леокадіє Вячеславівно! До вас син приїхав!..

Рада ОСТРОВСЬКА.

м. Одеса.

Мал. Т. ЮНАКА.

Без слів.

З НАПІВЗАБУТОГО

П. П. ГУЛАК-АРТЕМОВСЬКИЙ
1790—1865

КРАЩЕ ПИСАТИ ВІРШІ

У листопаді 1825 року Адам Міцкевич проїздом з Одеси до Москви зупинився в Харкові. Тут він зустрівся з відомим українським поетом П. П. Гулаком-Артемовським, знавцем польської мови й літератури. Гостя зацікавило, як Артемовський, що вчився в Київській духовній академії, не став попом.

Гулак розповів:

— У нас кажуть: «У церкві піп вважає себе братом усім людям, а поза церквою стає катом». А я не хотів бути ні братом, ні катом. І не хотів, щоб на мене народ скаржився: «Родись, хрестись, женись, помирай і за все попу гроші давай». Краще писатиму свої вірші й читатиму лекції з польської літератури.

ГЕНРІХ ГЕЙНЕ
1797—1856

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО СМЕРТЬ

Під час подорожі до однієї з провінцій Гейне прочитав у «Загальній німецькій газеті» повідомлення про свою смерть.

— Найбільше мене обурило те, — говорив Гейне, — що редактор не вмістив цього повідомлення на першій сторінці.

АДАМ МІЦКЕВИЧ
1798—1855

ПУШКІН І МІЦКЕВИЧ

Пушкін, зустрівши на вулиці Міцкевича, відійшов убік і сказав:

— З дороги, двійко, туз іде.

На що Міцкевич одразу відповів:

— Козирна двійка й туза б'є.

ВІКТОР ГЮГО
1802—1885

ГАРНИЙ ЗАСІБ

У Віктора Гюго була термінова робота. Щоб примусити себе виконати її, письменник обстриг наполовину голову й бороду, а ножиці викинув надвір. Поки відросло волосся, Гюго встиг закінчити роботу у визначений термін.

ГАЛІЛЕО ГАЛІЛЕЙ
1564—1642

ВИНО ЧУДОВЕ

Відомо, що Галілей наповнював винайдені ним термометри не ртуттю і не спиртом, а вином. Якось один з таких приладів великий італієць надіслав своєму другові-вченому в Англію. Разом з термометром він послав записку, в якій описав призначення приладу. В дорозі записка, мабуть, загубилася, а можливо, друг Галілея не зрозумів її змісту. Через деякий час Галілей одержав таку відповідь: «Вино було справді чудове. Будь ласка, надішліть мені ще один такий прилад».

М. В. ЛОМОНОСОВ
1711—1765

ДУРІСТЬ ЗАГЛЯДАЄ

Якось в академію до Ломоносова завітав царський вельможа. Подивився на одяг ученого, потім, щоб підкреслити бідність Ломоносова, спитав, показуючи на потерті лікті камзола:

— Скажіть, шановний Михайле Васильовичу, це, мабуть, з ваших протертих ліктів виглядає мудрість?

— Ні, ваша високість, — відповів учений, — це дурість заглядає під камзол.

М. В. ГОГОЛЬ
1809—1852

ВИПАДОК У БІБЛІОТЕЦІ

Якось Гоголь приїхав до Києва і пішов прогулятися містом. Випадково звернув увагу на чучело кабана, виставлене, як це не дивно, у вікні бібліотеки. Саме в цей час припустив сильний дощ, і письменник вирішив зайти в приміщення, подивитись на книги й водночас перечекати зливу. Власник бібліотеки, побачивши непоказну постать, грубо запитав:

— Що вам потрібно?

— Я зайшов перечекати дощ, — відповів Гоголь.

— Перечекати дощ? — розсердився господар. — Ви, мабуть, думаєте, що потрапили в шинок... Забирайтеся звідси!

Хоч Гоголь і був збентежений такою несподіваною зустріччю, але не розгубився й відповів:

— Тепер я розумію, чого у вашій вітрині виставлено чучело цієї тварини.

І пішов з бібліотеки.

ВЕЛИКЕ ВАМ СПАСИБІ

Начальник Перевальського управління житлово-комунальних господарств Юрій Іванович Шульпяков повертів листа із знайомим почерком і важко зітхнув:

— Доконають мене ці скаржники з селища шахти 9-біс. Вже й додому пишуть. А про що? Про дрібниці. Дах у будинку, що по вулиці Олімпійській, мов решето. І треба через це гвалт здіймати, людину від важливих справ відривати. Та якби мешкали у тому будинку справжні господарі, то не чекали б із неба дощу, а від житлово-комунальної контори допомоги. Самі б той дах полагодили. А вони: «Рятуйте! У нас під час дощу потоп. Стіни чорні. Кімнати не висихають. Треба робити капітальний ремонт».

Міркуючи отак, Юрій Іванович без особливого ентузіазму розклеїв конверт і від несподіванки аж підвівся із крісла. Лист починався так: «Вельмишановний Юрію Івановичу, велике вам спасибі!»

— За що? — вирвалося у Юрія Івановича, і він, не вірячи написаному, ще раз пробіг очима по перших рядках листа. Справді, йому дякували.

«Пам'ятаєте, — йшлося далі в листі, — як ми оббивали пороги вашого управління і житлово-комунальної контори № 2, де начальником Б. Б. Чотчаєв? І як ми уклінно прохали, щоб ви включили наш будинок у план капітального ремонту, мабуть, теж не забули».

— Аякже, пам'ятаю, — мовив собі Юрій Іванович. — Ще б не пам'ятати. В управління щодня ходили ж, наче на роботу.

«А ви нам в одвіт, — писали далі автори подяки, — категорично заявляли: «Капітальний ремонт не робимо. Цим займається ремонтно-будівельне управління, яке очолює Володимир Андрійович Кононенко. Хоча плани на ремонт житлової площі складаємо дійсно ми, вам допомогти не можемо...

І на цьому наші розмови закінчувалися... Так?»

— Так, — погодився Юрій Іванович.

«Ми, звичайно, обурювалися. Називали вас бюрократами. І тільки тепер зрозуміли, — признавалися далі автори листа, — що саме за це й треба дякувати вам.

Часто уявляємо, що було б із нашим будинком, якби ви включили його в план капітального ремонту, а ремонтно-будівельне управління приступило до роботи. І від тих лише уявлень у нас мурашки по спинах бігають.

Он на вулиці Дозовського, 5, що у Перевальську, був будинок як будинок. І сухий, і теплий. Але ж кожному хочеться кращого. Почали мешканці, як і ми, бігати, добиватися ремонту. І добилися. І відремонтували їм... Дах не протікав — тепер протікає. Штукатурка не відпадала — тепер відпадає. Стеля була утеплена — ремонтники утеплення викинули, а нового не зробили. Коридорів не пофарбували. Біля будинку залишили величезну купу сміття... І так далі.

Майже рік товчеться ремонтно-будівельне управління і в будинку по вулиці Кустанайській, 31.

Або візьміть будинок, що по вулиці Леніна, 6. Прийдуть ремонтники на день-два, підбадьорять мешканців: «Та для нас ваш будинок відремонтувати — це отак: тьху — і готово! Не вірите? Ану, Петре, покажи, на що ми здатні».

А Петро чи Микола ломом пічку — шара-а-ах! Пічки — як і не було. Купа цегли й глини.

— Ясно, з ким маєте справу? — скажуть отак і знову зникають на невизначений строк.

А у будинку № 12 по вулиці Фестивальній то будматеріали є, а ремонтників нема, то ремонтники є, а матеріалів нема.

Ми побували в багатьох квартирах, у яких за планом ремонт мав давно закінчитися, але здебільшого він тут навіть не починався. А якщо ремонтні роботи і було закінчено, то мешканцям доводилося терміново опановувати будівельні професії, щоб ліквідувати недоробки.

Одне слово, ще раз спасибі, Юрію Івановичу, і Вам, і Б. Б. Чотчаєву за чуйність і турботу. Вік вас не забудемо!

З повагою
жителі будинку № 4.
Вулиця Олімпійська, селище шахти 9-біс».

Юрій Іванович, мов заворожений, хвилин п'ять дивився на той лист, а потім, перечитавши ще раз, обережно поклав його до шухляди, в якій зберігав найцінніші документи.

Поклав і знову важко зітхнув: «Нарешті зрозуміли мене... А інші чомусь і досі скаржаться...»

М. ПРУДНИК.

м. Перевальськ
Ворошиловградської області.

НЕ ЗРОЗУМІЛА

Жарт

Їхав Петя на будову...
А Марія чорноброва
Запитала: — Милий мій,
Як тут жить мені самій?
А Петро їй: — О Маріє,
Є одна у мене мрія:
Як з будови повернуся,
Із тобою одружуся.

Тільки з іншими, гляди,
У кіно тут не ходи...
А наступної весни
Знов зустрілися вони.
— Не здійснитись моїй мрії, —
Заявив Петро Марії, —
Бо мені сказали друзі,
Що жила ти тут не в тузі;

Що з кіно тебе немало
Інших хлопців проводжало.
— Ти ж просив лиш, — каже мила,
Щоб в кіно сама ходила,
А додому ж не казав,
Щоб ніхто не проводжав!..

Іван ГОЛОВКО.

м. Чигирин.

Мал. А. ВОРДУНІСА.

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Дали перцю!

Залізобетонна панель чи балка — це не пачка сигарет. Здавалось би, як її поцупиш із заводу. А ось Петрушов Є. Я. наловчився. Працюючи заступником директора Комунарського заводу будівельних конструкцій, він зумів і такі громіздкі вироби розбазарювати. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова Комунарського міського комітету народного контролю Ворошиловградської області тов. Коломійчук повідомив, що факти підтвердились. За порушення державної дисципліни і зловживання Петрушова виключено із членів КПРС і звільнено з посади заступника директора заводу.

Судовий виконавець Печерського районного народного суду м. Києва Василівецький В. В. зволікав рішення народного суду про вселення громадянина Кролевця в квартиру. Скарга про це надійшла Перцеві.

Виконуючий обов'язки начальника відділу юстиції Київської міськради В. І. Приходько повідомив редакції, що факти підтвердились. За недоліки в роботі судового виконавця Василівецького В. В. з посади звільнено.

Видавництво «Мистецтво» видало книжку дружніх шаржів та епіграм Анатолія Арутюнянца й Абрама Костовецького на письменників-гумористів і художників-карикатуристів.

Подаємо кілька дружніх шаржів А. Арутюнянца з цієї книжки.

Письменник Остап Вишня.

Художник Грі (Віктор Григор'єв).

Поет-сатирик Сергій Воскресенко.

Заслужений діяч мистецтв УРСР, художник Валерій Зелінський.

Заслужений художник УРСР Анатолій Василенко.

Художник Валерій Горбачов.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЦАРСЬКИЙ ПЛЕМІННИК

Казка

Здибав якось Вовк Зайця на узліссі та й каже, посміхаючись:

— Ну що, косоокий, ноги до землі приросли? Як тепер тікатимеш, га?

— А ччччого це я маю тттікати? — питає Заєць. — Ось почитаю тобі зараз наказ самого царя звірів, тоді побачимо, хто першим тттікатиме...

Заєць підбочився, випнув свої худі груди й почав читати про те, що він, Заєць, племінник самого царя звірів — Лева, виконує дуже важливе його доручення. Він повинен усім вовкам одягати намордники.

Заєць ще до кінця не дочитав, як на Вовка гикавка напала:

— Я й не зззznав про цю вккккazівку...— каже Вовк.

— Як не знав? — здивувався Заєць. — Ото клята Сорока! Сказано ж їй: тріщи весь тиждень, починаючи з понеділка, а сьогодні який день?

— Пппп'ятниця... — каже Вовк.

— От бачиш — п'ятниця, а ти й досі без намордника. Ну, нічого, зараз надягну. Давай сюди свою пащеку...

Упав сірий перед Зайцем навколішки й благає:

— Пожалій мене, Зайчику, пожалій, царський племінничку, я тобі теж колись у пригоді стану... Відпусти, дозволь пожити без отого, як його, морд... наморд... тю, яке ж погане слово...

Почухав Заєць за вухом та й каже:

— І що мені з тобою робити? Може, на квітці поворожити, га?

— Поворожи, голубчику, — І Вовк кинувся до квітки.

Зірвав, подав Зайцеві. А Заєць відірвав одну пелюсточку й каже: відпустити, відірвав другу — не відпускати, третю — відпустити, четверту — не відпускати і п'яту — відпустити.

— От бачиш, як чудово вийшло! — зрадів сірий і кинувся навпрошки.

Біжить лісом і горланить:

— Караул, братці! Рятуйся, хто може! За вказівкою царя звірів Заєць всім вовкам намордники одягає. Я ледве врятувався!

Зінаїда ГРІЄВА.

ЛИСИЧКИ НА ДЕРЕВАХ

Каже Костик до сестрички:
— Ти поглянь: у двір лисички
В сонну пору досвіткову
Позбігалися з діброви.
На деревах посідали,
Лист зелений обірвали,
Опустили з висоти
Золоті свої хвости.
Галя в шибку визирає:
— Де ж лисички? Їх немає —
То у жовті барви коси
Деревцям фарбує осінь.

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

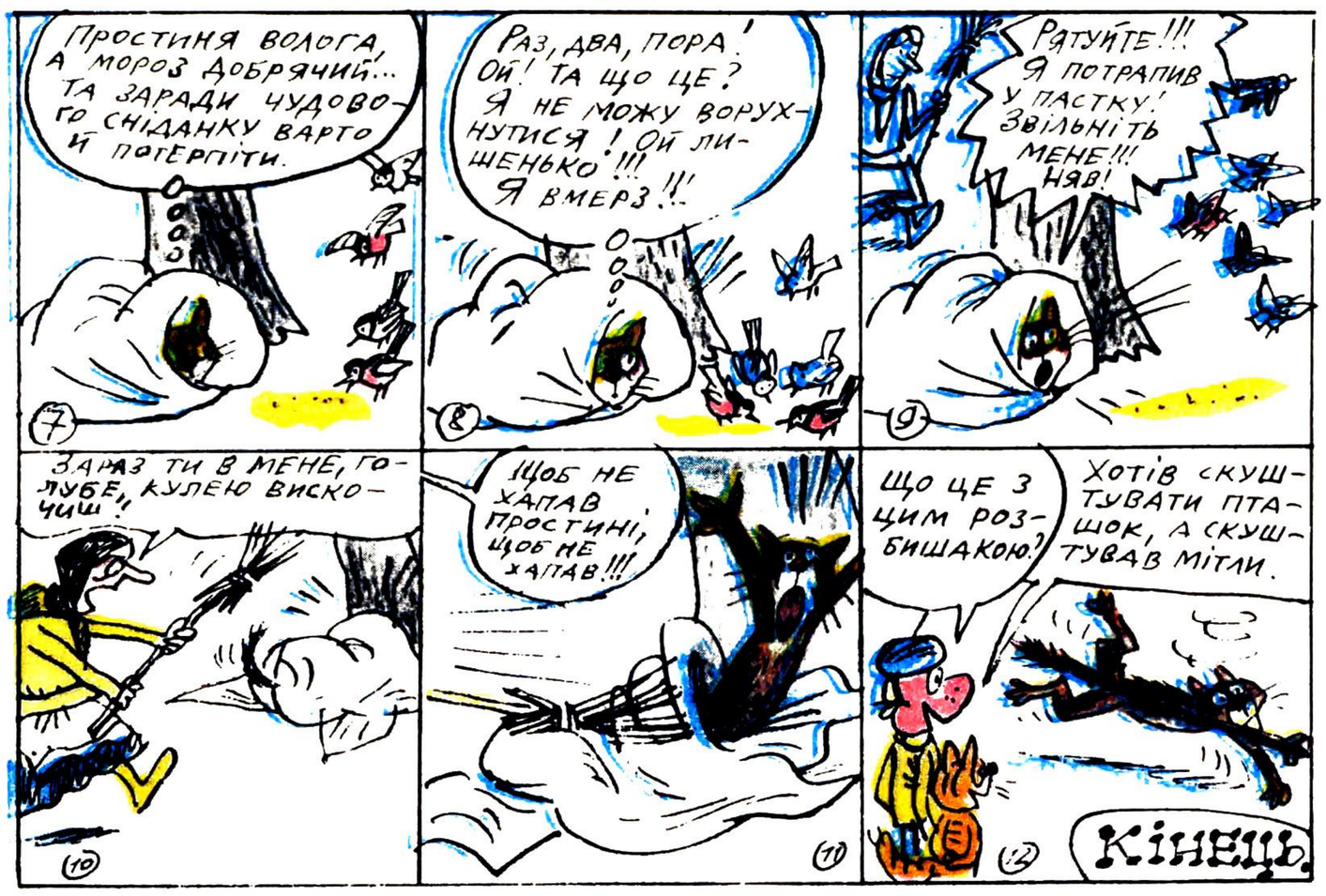

НІС ЗМЕРЗ

Сергійко з мамою ідуть по вулиці. Мама поспішає на роботу, Сергійко — в школу.

— Мамо, скільки сьогодні градусів морозу? — питає малюк, потираючи рукавичкою кінчик носа.

— Одинадцять.

— Ого! Це в мене ніс на стільки градусів змерз!..

Лідія КОВАЛЕНКО.

ДЯДЯ З СОБАЧКОЮ

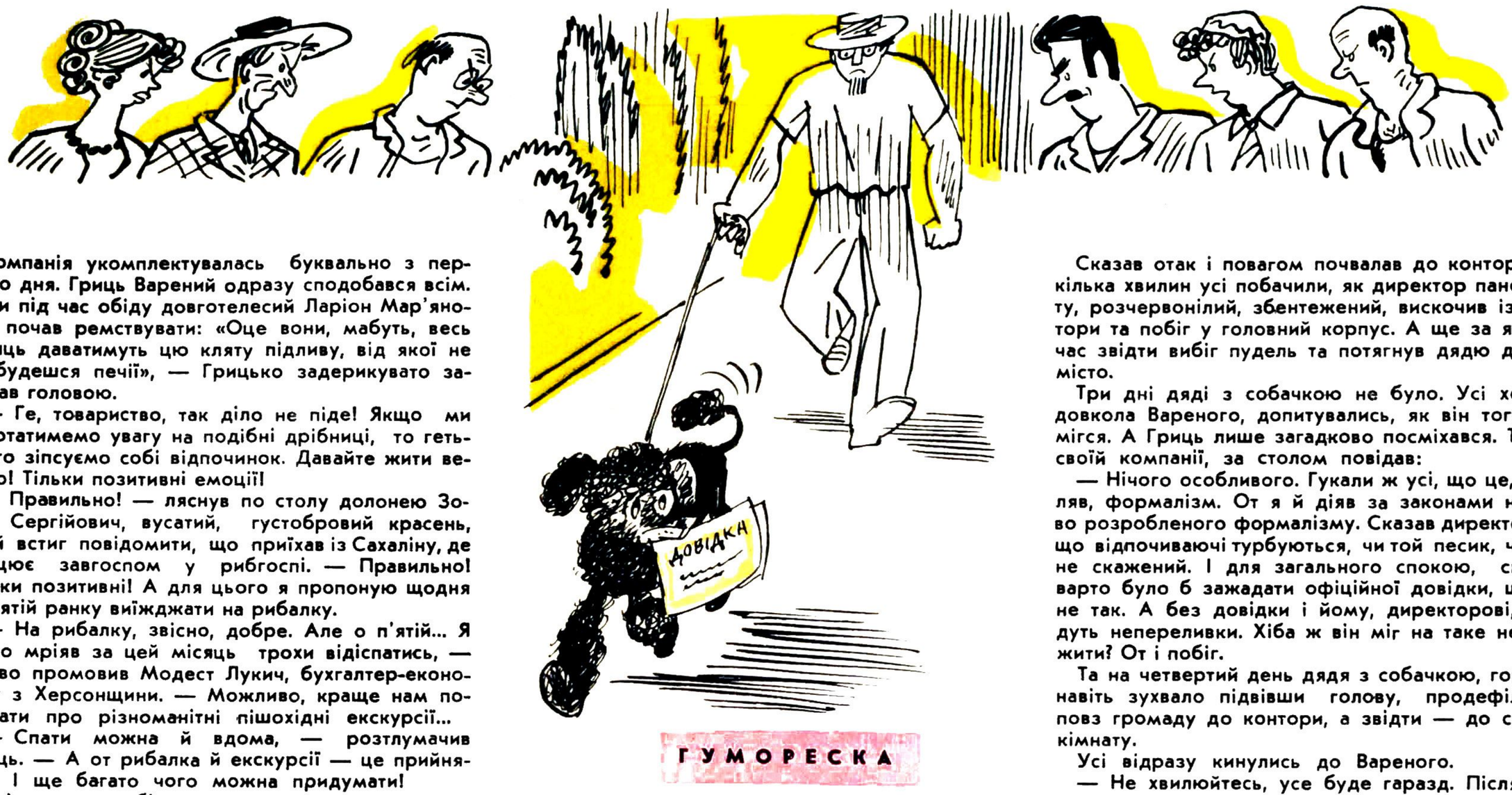

ГУМОРЕСКА

Компанія укомплектувалась буквально з першого дня. Гриць Варений одразу сподобався всім. Коли під час обіду довготелесий Ларіон Мар'янович почав ремствувати: «Оце вони, мабуть, весь місяць даватимуть цю кляту підливу, від якої не позбудешся печії», — Грицько задерикувато замотав головою.

— Ге, товариство, так діло не піде! Якщо ми звертатимемо увагу на подібні дрібниці, то геть-чисто зіпсуємо собі відпочинок. Давайте жити весело! Тільки позитивні емоції!

— Правильно! — ляснув по столу долонею Зорян Сергійович, вусатий, густобровий красень, який встиг повідомити, що приїхав із Сахаліну, де працює завгоспом у рибгоспі. — Правильно! Тільки позитивні! А для цього я пропоную щодня о п'ятій ранку виїжджати на рибалку.

— На рибалку, звісно, добре. Але о п'ятій... Я ж бо мріяв за цей місяць трохи відіспатись, — мляво промовив Модест Лукич, бухгалтер-економіст з Херсонщини. — Можливо, краще нам подумати про різноманітні пішохідні екскурсії...

— Спати можна й вдома, — розтлумачив Гриць. — А от рибалка й екскурсії — це приємно. І ще багато чого можна придумати!

Усі твердо пообіцяли, що подумають.

Та вже наступного дня їхні думки мимоволі спрямувались зовсім в інший бік. А спричинився тому опецькуватий дядя з акуратною борідкою. Коли компанія та й ті, що вже встигли пристати до неї, зібрались на післяобідні посиденьки, якраз і появився той опецьок. Можливо, на нього й не звернули б уваги, якби його не тягнув на ремінці пухнастий пудель, не стрижений, видать, від дня народження, через що не можна було розгледіти навіть його очей. Коли собака затягнув господаря у двері головного корпусу, Зорян Сергійович хитнув головою:

— Дама з собачкою вже на курорті бувала... а нам тільки бракувало дяді з собачкою...

— М-так... Тепер, либонь, поспиш, як той пес почне ночами гавкати! — висловив сумне припущення Модест Лукич.

Сухорлявий чоловік у картатому піджаку, якого чомусь не знімав, незважаючи на плюс двадцять чотири градуси в тіні, різким тоненьким голосом пропищав:

— Що це, справді, за порядки?! З дітьми, бачите, в пансіонат не приймають, а з собаками, виходить, можна?! Мусимо піднести голос протесту!

Пропозиція була такою конкретною, що її відразу було прийнято. Делегація у складі Ларіона Мар'яновича, Модеста Лукича і того чоловіка в картатому піджаку попростувала до директора пансіонату. Хвилин за десять вони, явно засмучені, повернулися. Ларіон Мар'янович поінформував громаду:

— Казна-що! Директор каже: щодо дітей є чітка інструкція, а от про собак — нічого не сказано. А тому він заборонити не може.

Товариство невдоволено загуло. Почулись вигуки:

— Де ж логіка?! Якщо дітей — не можна, то собак — тим паче! Треба триматися не букви, а духу! Бозна-який формалізм!

Гриць Варений слухав оті вигуки та стиха посміхався.

— А вам що, це подобається?! — гостро кинув на нього оком Ларіон Мар'янович.

— А мені особисто байдуже, — признався Грицько.— Я до собак звик. У нашому шістнадцятиповерховому будинку, вдома, на кожному поверсі щонайменше по три псюри. Але коли в даному разі громада протестує, то я приєднуюсь. Ніколи бо не відривався від мас. Але, — тут він якось загадково посміхнувся, — діяли ви неправильно. Не так слід було...

— А як? — зло пропищав той, що у картатому піджаку. — Ач, який розумний знайшовся! То підіть до директора ви, коли знаєте, як треба!

— Можу піти, — ліниво зауважив Варений. — Розумний я там чи нерозумний, а от собаки, побачите, в пансіонаті не буде.

Сказав отак і повагом почвалав до контори. За кілька хвилин усі побачили, як директор пансіонату, розчервонілий, збентежений, вискочив із контори та побіг у головний корпус. А ще за якийсь час звідти вибіг пудель та потягнув дядю десь у місто.

Три дні дяді з собачкою не було. Усі ходили довкола Вареного, допитувались, як він того домігся. А Гриць лише загадково посміхався. Тільки своїй компанії, за столом повідав:

— Нічого особливого. Гукали ж усі, що це, мовляв, формалізм. От я й діяв за законами науково розробленого формалізму. Сказав директорові, що відпочиваючі турбуються, чи той песик, часом, не скажений. І для загального спокою, сказав, варто було б зажадати офіційної довідки, що це не так. А без довідки і йому, директорові, будуть непереливки. Хіба ж він міг на таке не зважити? От і побіг.

Та на четвертий день дядя з собачкою, гордо й навіть зухвало підвівши голову, продефілював повз громаду до контори, а звідти — до себе в кімнату.

Усі відразу кинулись до Вареного.

— Не хвилюйтесь, усе буде гаразд. Після обіду йду на прийом до директора.

Тепер уже ніхто, навіть той, у картатому піджаку, не вигукував: «Ач, який розумний!»

— Ну от, бачите, все в порядку! — зустрів Гриця директор. — Не було чого нервувати: пудель здоровий! — і показав Грицеві довідку з ветеринарної лікарні, де було сказано: «Після проведення ретельного й всебічного обстеження виявлено, що пес породи «пудель», на ім'я Лорд, який належить громадянинові Мафусаїлову Кирилу Дормидонтовичу, не є скаженим і на даний період нахилів до сказу не виявляє».

Грицько уважно прочитав довідку, схвально кивнув головою й спроквола промовив:

— Це дуже добре. Але чому вони заодно вже не вказали, чи зроблено Лорду щеплення проти туберкульозу? Не мені вам пояснювати, наскільки це важливо в умовах нашого пансіонату.

Директор очманіло закліпав віями, підхопився і, не говорячи ні слова, мерщій кинувся до головного корпусу.

Дядя з собачкою зник ще на три дні. На четвертий Лорд знову притягнув його до пансіонату. Разом з довідкою про щеплення.

Тепер уже ніхто до директора не біг. Тільки — до Вареного:

— Це вже справа принципу! — гукала громада.

— Я розумію, — поважно мовив Гриць та почимчикував до контори.

Привітавшись з директором, почав здалека:

— У путівках, наскільки я собі пригадую, чітко зазначено, що кожний, хто приїжджає до пансіонату, мусить представити довідку про те, що йому дозволено чи принаймні не заборонено відпочивати на південному узбережжі Криму. Так?

— Безумовно. Без такої довідки я нікого не прийму. Бо раптом щось трапиться! Хто відповідатиме?

— То ж то й воно! — гаряче підтримав Грицько. — А хіба в Лорда є така довідка?!

Директор побіг до Мафусаїлова.

Цього разу справа затягнулась надовго. Річ у тім, що у ветлікарні зроду-віку подібних довідок ще не видавали і, щиро кажучи, не знали, за якими медико-біологічними показниками слід визначати, чи можна собакам відпочивати на південному узбережжі Криму. Поки консультувалися з відповідними інстанціями та інститутами, термін путівки сплив.

Так чи інакше, а в тій принциповій боротьбі перемогла таки громада: дядя з собачкою в пансіонаті не відпочивав.

...А все завдяки Грицю Вареному, який добре засвоїв закони науково поставленого формалізму.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Секретна місія

ГУМОРЕСКА

Серед степу широкого зустрілися два сусіди з різних районів. Два однакові «Бобики» зупинилися край лісосмуги, а вилізли з машин чоловіки неоднакові.

Андрій Омелянович Новак по-молодецькому на землю скочив, а Михайло Семенович Козолуп вилазив частинами: спершу правою, потім лівою і, нарешті, всім округлим тулубом, поволеньки, відсапуючись.

— Привіт сусідові! Ну, що, Михайле Семеновичу, сіємо?

— Здоров. Та сіємо. Ух, жарко!

— Та ти, сусіде, сірий якийсь. Не хворий, часом?

— Будеш сірий. З ранку до вечора, як у котлі. Збори, наради, комісії, дзвінки, папери... Повіриш, оце вперше за сівбу у поле вирвався. А ти, я бачу, мов з курорту...

— Секрет такий знаю. Хочеш, рецепт дам?

— Ет, до біса жарти! Ти краще дай рецепт, як із халепи вибратися. Чув же, як на обласній нараді з Козолупа козу-дерезу робили? Хоч і вірно критикували, а мені обидно. Скрізь по-новому, на совість працюють, тільки в нашому виробничому управлінні, бачте, по-старому: не те, щоб дуже вниз діла йшли, але й не те, щоб хоч трохи вгору. А в чому заковика, конкретно ніхто не каже. У-ух!

Посміхається якось дивно Андрій Омелянович і говорить сусідові:

— А твоєму горю зарадити можна. Тільки з умовою: все, що буде прописано в рецепті, виконати обов'язково.

— Даю слово.

— Добре. Тоді зробимо так. Обміняємося тижнів на два шоферами. Ти бери мого Дмитра, а я твого Ониська. Хай Дмитро тебе повозить. Тільки не заважай йому до всього придивлятися. А що вже порадить він, те й зроби.

— Та ти що, сусіде, хильнув зранку чи що?

— Не вживаю. Тільки ж усе зроби, як домовились...

Козолуп змовк і лише сопів, спостерігаючи, як шофери мінялися місцями. Навіть не попрощався. А через два тижні подзвонив Новаку:

— Андрію Омеляновичу! Голубчику! Ну, забирай свою цяцьку, і більше гратися не будемо. Звільняй, благаю, мене від слова, бо розгніваюсь назавжди.

— Та що там трапилось?

— Дурниця, що ж іще могло бути? Всі дні твій шофер у відділах сидів та щось записував. Куди я, туди і він за мною, мов прив'язаний. А оце сьогодні подав мені папірця...

— Ну, ну! Що ж там написано?

— А от посмійся і ти. Зверху написано: «Пропозиції», а далі лише три рядки — три пункти. Слухаєш? Так от, пункт перший: «Секретарку замінити. Підібрати з молодих та досвідчених». Пункт другий: «Закрити зал засідань на ремонт до осені». А в пункті третьому написано: «Корабель повинен іти своїм курсом, навіть тоді, коли виходить із строю капітан». Оце і вся грамота, сусіде! Одне слово, дякую за розвагу. А я, признатися, гадав, що ти мені свого шофера для того всунув, щоб він мене в колгоспи витягував...

— Зажди, Михайле Семеновичу. Чекай мене у себе за годину.

І знову зустрілися сусіди. Бере Андрій Омелянович «рецепта» з трьома пунктами і до шофера:

— Поясніть, будь ласка, Дмитре. Так, як колись мені пояснювали.

— Обстановка у цьому виробничому управлінні така, — дістав блокнота шофер. — Найбільша пробка — в канцелярії. Тут переривається організаційний потік. Листи з області і колгоспів силосуються у ящиках по тижню. Потім минає ще кілька днів, доки папери від начальника у відділи доходять. А там — така ж тяганина. Буває, що розпорядження до конкретного виконавця доходить тоді, коли нічого вже не зробиш. Приклад: сигнал з колгоспу «Зоря» про навалу шкідників силосувався в канцелярії доти, доки буряки загинули.

— Як?! — зойкнув Михайло Семенович. — Я ж іще на тому тижні розпорядився викликати літаки!

— А викликали їх лише вчора... Ну, а секретарка ваша допомогла. За два дні з колгоспу вісім разів дзвонили, щоб поговорити з вами особисто, товаришу Козолуп. І всі відповіді її були такі: «Начальник зайнятий», «У Михайла Семеновича нарада», «Не заважайте працювати». А досвідчена секретарка за хвилину б зв'язала колгосп з головним агрономом, і питання вирішилось би негайно.

— М-так... — похнюпився Михайло Семенович. — Ну, по другому пункту можеш, чоловіче добрий, коментарів не давати. І так ясно, що за нарадами я й світу не бачу. А що ото ти про корабель?

— Це значить, що начальникові виробничого управління не слід за все самому хапатися. У нас — великий апарат спеціалістів. Тільки самостійно працювати їм не дають. Кожен на резолюцію начальника чекає, а потім передоручає іншому. Словом, перевалочний пункт, а не організація.

— Та хто ти такий, щоб вчити мене? — спалахнув уражений до глибини душі Михайло Семенович.

— А по-моєму, — встряв Андрій Омелянович, — Дмитро Петрович діло говорить. До речі, забув тобі сказати, що він не лише водій. Дмитро — аспірант-заочник кафедри економіки. Пише дисертацію про ефективні форми організації та управління виробництвом. А до мене на практику напросився. Три місяці вдвох їздили. З користю для обох.

— Он воно що! — закректав Михайло Семенович. — Секретна місія, значить! Так виходить, що оці записи про моє управління в дисертацію потраплять?

— Якщо ви не заперечуєте, — сказав Дмитро.

— Заперечую! Категорично. Ач, який хитрий! У Новака таємним радником три місяці працював, усе розчистив, а тепер його діла з нашими будеш порівнювати? Не вийде! Ото залишайся, хлопче, у мене ще місяців на два. Попрацюємо разом, тоді й пиши свою дисертацію...

На тому й порішили.

Костянтин ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

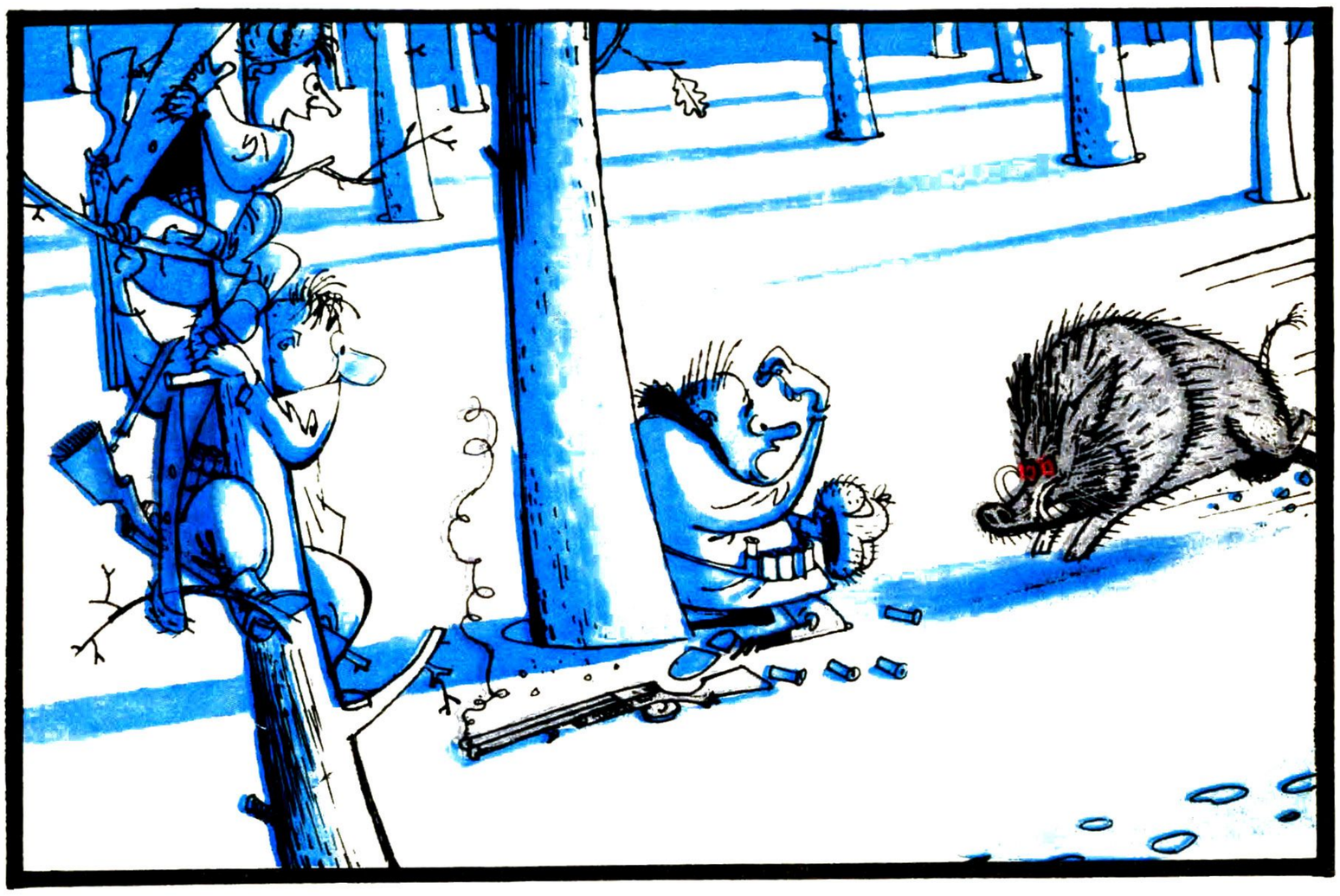

— Слухай, Петре! Я й гадки не мав, що Василь Юхимович такий набожний.

Літературні дивовижі

ПОТРІБНІ РУКИ

Ти не ревнуй мене, кохана, не ревнуй...
. . . . . .
Мені не просто так потрібна ти,
Мені в житті твої потрібні руки.

О. ДОВГИЙ, збірка «Вересень», вид-во «Молодь»).

Ти не ревнуй мене, кохана, не ревнуй.
Це старомодно. Нащо ревнувати?
Де б не ходив — додому я верну,
А ти до того, щоб прибрала в хаті.
Звари обід без лайки-марноти,
Накрий на стіл і жди мене без муки...
Та зрозумій: мені потрібна ти,
Але не вся — потрібні тільки руки.

Гаврило ПРОКОПЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

МОНОЛОГ ПРО КРИК

Відвідуйте футбольні матчі,
Там академіки кричать,
Завкадрів загубив печать,
І загубив цигарку маршал.
...А всім роззявленим ротам
Даруються уроки співу.
...Кричи, мій голубе, кричи,
Мов немовля, що бачить маму!

(Віталій КОРОТИЧ, вірш «Монолог про радість», журнал «Вітчизна» № 5 за 1977 р.)

Якщо у вас поганий сон
І все єство береться болем,
Біжіть мерщій на стадіон,
Туди, де грають у футбола.
О, скільки там є різних див,
Від них і солодко, і гірко:
Міністр від сейфа ключ згубив,
Парик згубила кінозірка.
Там гвалт в усій своїй красі,
Горять цигарки, наче ватра,
І так кричать, немовби всі
Із погорілого театру.
І я також там не мовчав
(Адже від інших я не гірший),
І недаремно так кричав,
І викричав... цього ось вірша!

Микола СУПІНКА.

м. Тернопіль.

Вісті з того світу

ПОТРІБНІ...

Це оголошення в західнонімецьких газетах привернуло до себе увагу громадськості: «Для виконання судових вироків потрібні сильні чоловіки не старші сорока років...».

Читачі були здивовані: невже потрібні кати типу середньовічних? Але згодом із докладнішого оголошення дізналися, що так далеко справа ще не зайшла. Виявляється, сильні чоловіки потрібні, щоб виносити меблі. Бо тепер у ФРН за судовими вироками щоденно викидають на вулицю десятки сімей, які неспроможні платити власникам будинків занадто великі гроші за житло.

Так що декому із безробітних може пощастити. Звичайно, якщо вони при доброму здоров'ї та не старші сорока років.

ЗНАЙОМА ПРОГРАМА

Нотатки про їхні порядки

Що на Заході потрібно, щоб створити нову політичну партію? Перш за все, потрібні гроші. Далі слід подбати про підходящу назву. Коли ж партія уже на світ білий вилупиться, належить оголосити, що вона апелює до розуму й совісті нації.

Жерар Фурнон, підприємець із невеликого французького містечка Сен Кристаль ле Але вирішив, що у нього вистачить грошей і нахабства для активної політичної діяльності, і створив нову партію під назвою «Союз французів зі здоровим людським розумом». Що ж стосується програми партії, то вона вмістилася в дев'ять слів: «За все, що добре, і проти всього, що погано».

Як бачимо, програма дуже розпливчаста й туманна.

Але не поспішаймо з висновками.

У березні 1978 року пан Фурнон хоче взяти участь у парламентських виборах, щоб, як він висловився, подолати комуністів і профспілкових діячів, а також «технократів» у міністерствах і урядових партіях. Це одразу надає конкретніших обрисів програмі новоспеченої партії. А крім цього, ще й свідчить про те, що, всупереч назві, у її засновника та його послідовників із глуздом не все гаразд.

ІСМІХ, ЗМІХ

«КРИТИЧНЕ ЗДИВУВАННЯ»

Західнонімецька газета «Вельт» пише, що вона з «критичним здивуванням» зробила приголомшуюче відкриття: «У містах нашої країни є справжні нетрі. Півмільйона громадян ФРН — бездомні». Читачі газети сприйняли це повідомлення теж із «критичним здивуванням», бо редакція дещо применшила справжні цифри: кількість бездомних у ФРН у п'ять разів більша.

ПРОБЛЕМА КАЛИМУ

Робітники турецьких установ, що реєструють шлюби, можуть тепер розтягувати свою обідню перерву на дві, три, навіть на чотири години — це не має жодного значення. Бо свою щоденну норму реєстрації шлюбів вони встигають виконати за годину. Причина: значна кількість турецьких юнаків втратила смак до подружнього життя. А винна в цьому... інфляція. Ціни у Туреччині підскочили буквально на все, в тому числі й на наречених. Хоча сучасні турецькі закони забороняють батькам продавати наречених, брати за свою дочку калим, та «подарунок» батькам жених усе-таки повинен зробити. Тепер «у моді» подарунки в 45.000 турецьких лір (щось близько 1800 карбованців на наші гроші) — вдвічі більше, ніж рік тому.

СПРАВИ ПОЖЕЖНІ

Начальник пожежної команди баварського села Морбах (ФРН) вимушений був стати перед судом. Його звинуватили у нехтуванні службовим обов'язком: очолювана ним команда не допомогла гасити пожежу у сусідньому селі Граунгаймі. Начальник зміг довести, що він із командою таки прибув у Граунгайм, щоб допомогти. Щоправда, через дві години після виклику і без пожежного насоса. На запитання судді, чому вони не привезли свого насоса, начальник відповів: «Якби ми прихопили насос із собою, то прибули б іще пізніше».

ПРО СМАКИ НЕ СПЕРЕЧАЮТЬСЯ

У французьких гурманів з'явилося нове уподобання — страви з м'яса бульдогів. Ці делікатеси стали такими популярними, що власники собак не наважуються тепер, як бувало, залишати бульдога стерегти дитячу коляску чи автомобіль. Коляска і автомобіль залишаться на місці, а бульдога обов'язково вкрадуть.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Проводячи так звану політику «доконаних фактів», Ізраїль уже створив на загарбаних арабських землях близько ста воєнних поселень, які стали форпостами агресивної сіоністської войовничини.

(З газет).

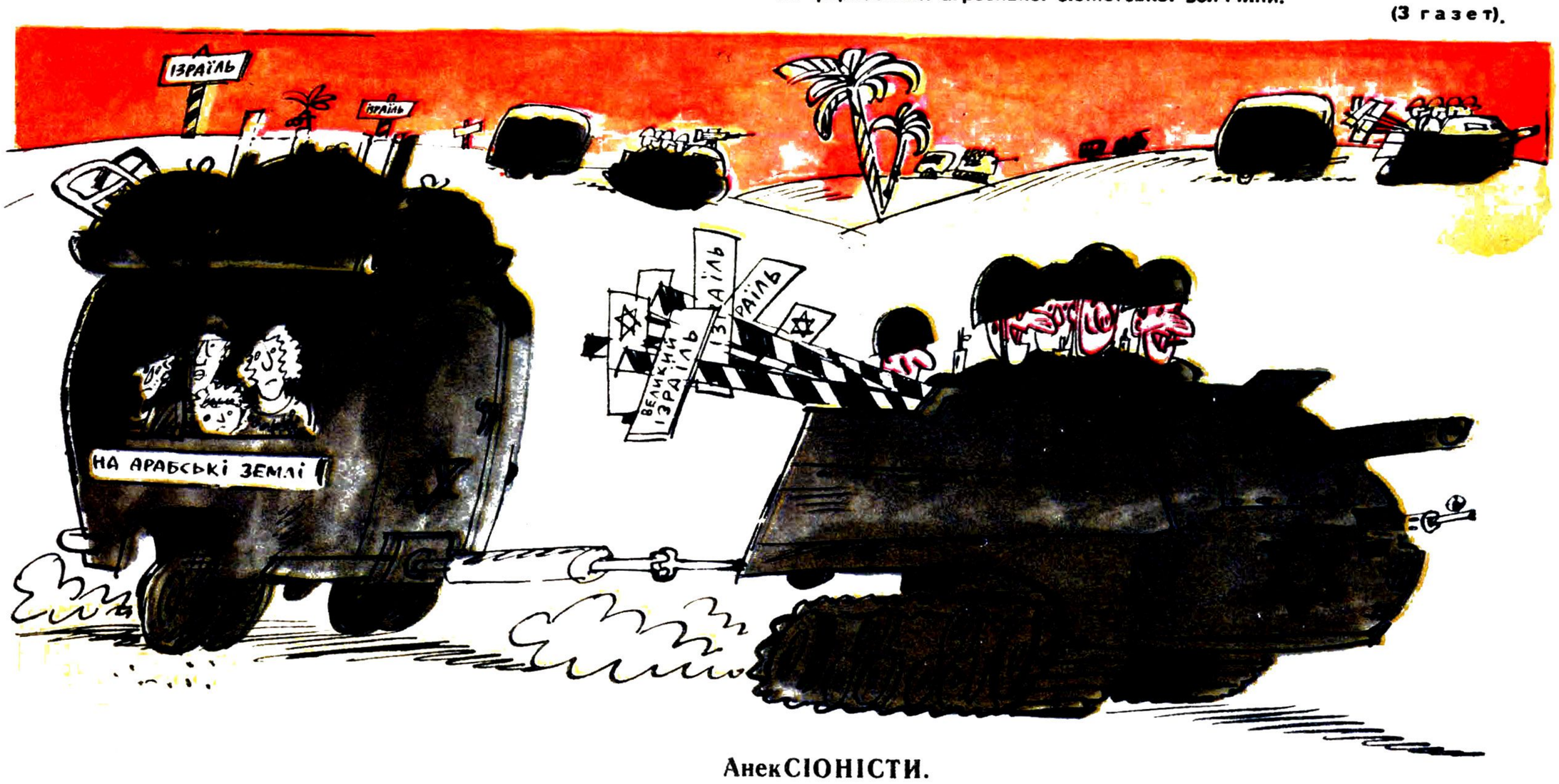

АнекСІОНІСТИ.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ЧАЯН» — Казань, «ВОЗНІ» — Єреван, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ВОЖИК» — Мінськ, «КИРПІ» — Баку, «КАПКАН» — Чебоксари.

...І звіт, і ревізор готові!
Мал. А. ЧУРКІНА

— На нього дзявкнула Моська директора цирку!
Мал. Е. ГЕЛЬМСА

— Тепер хай спробує мене образхувати.
Мал. Г. ІНЛРИСОВА

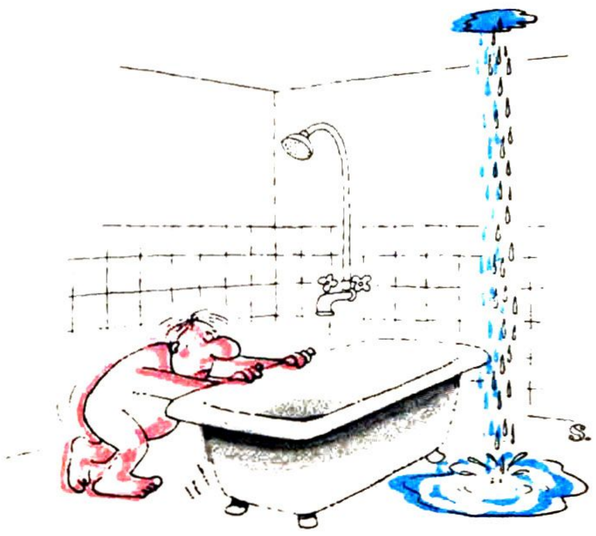

Без слів.
Мал. Ф. САМУКАСА

— Пам'ятаєш, як колись пташки співали?
Мал. В. ІГНАТЬЄВА

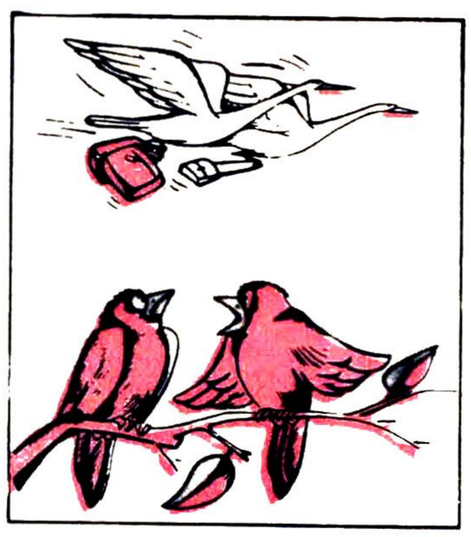

— Цікаво, а на які кошти вони літають кожного року на південь?
Мал. Н. МАНУКЯНА

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

На керамічних плитках для підлоги, які виготовляє Львівський керамічний завод «Укрбудкераміки», стоїть почесний п'ятикутник — «Знак якості». Це свідчить, що про якість продукції підприємство дбає. Але, судячи з усього, дбає тільки доти, поки плитки не опиняться за його межами. А там — хоч і трава не рости. Бо упаковані плитки абияк. При транспортуванні приблизно п'ята частина пакунків розсипається, плитки розбиваються.

Невже керівники заводу не розуміють, що про якість їхньої продукції можна судити лише тоді, коли вона цілою доходить до адресата, а черепкам — гріш ціна в базарний день?

В. КИСЕЛЬОВ,
бригадир вантажників Чорноморського суднобудівного заводу.

м. Миколаїв.

Чи не можеш ти покласти край суперечці, що вже котрий рік точиться у нашому селі Серхів Маневицького району на Волині навколо недобудованої споруди? Одна половина моїх односельців категорично стверджує, що та споруда мала стати банею, інша з такою ж категоричністю запевняє, буцімто колишній голова сільради Г. П. Шкобко намірявся ощасливити Серхів капітальною автобусною зупинкою, бо досі ми виходимо до автобусів аж на трасу, за 10 кілометрів від села. Словом, кожен говорить про те, чого йому більше хочеться.

Особисто я не висловлював ніяких припущень, а спробував уточнити минуле й майбутнє споруди в нинішнього голови сільради М. А. Ковенька.

— А хто його зна, — відповів він. — Хто починав будувати, той нехай і закінчує. Я тут ні при чому.

Ось відносно цієї позиції обидві половини серхівців одностайні: дуже навіть, Михайле Антоновичу, ви «при чому»!

М. ГАВРИЛЮК.

Допоможи, будь ласка, директорові Глобинського автопарку П. П. Бугайцю, директорові Світловодського автопарку В. З. Бугримі та голові райвиконкому П. В. Колотієвському розв'язати задачу, над якою вони мудрують ось уже три роки.

Умова проста: між містами Світловодськом Кіровоградської області і Глобино Полтавської області відстань 43 км. Раніше тут автобуси регулярно робили по шість рейсів на добу: не було розкладу, не було на зупинках людей, бо були автобуси. Нині навпаки: є розклад — нема автобусів, а на зупинках величезні черги пасажирів.

Так от питається, Перче, що для людей краще — оті вивішені розклади чи своєчасні і регулярні рейси автобусів? На мій погляд, останнє, а от вищезгадані товариші, очевидно, іншої думки.

м. Світловодськ.

Євген БАТХІН.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«...Сухостійних корів годують тільки сухими стеблами кукурудзи від чого вони засушуються».

(З доповіді).
Надіслав Д. Г. БОДНАР.

* * *

«Шановний тов. ПРЯХІН!
Просимо Вас пред'явити довідку від ветлікаря про те, що собака, яка покусала Вашу дитину, жива. Інакше їй необхідно прийняти курс щеплень проти сказу.

Лікар Серебряков».

(З листа).
Надіслав В. В. ПРЯХУН.

* * *

«...Товариші колгоспники і службовці хто записався на список здавать свиней на базу, з'явиться в бригаду договориться коли грузиться, а хто не записався так же може з'явитись і їх буде отправлено разом!?».

(З оголошення).
Надіслав Н. А. ГРОМИКО.

* * *

«Доглядаю 25 свиноматок. За два роки десятої п'ятирічки одержала понад 110 поросят. Дворічний план виконала ще в жовтні. Від кожної курки-несучки у нинішньому році маю по 16 поросят за один опорос».

(З кривоозерської райгазети «Заповіти Леніна»).
Надіслав А. А. ГОРАШ.

* * *

«...Піднесено культуру села на вищій рівень. Але в селі бувають прояви хуліганства. Можна бачити у пізній час біля клубу учнів. Це — недоробки».

(З протоколу).
Надіслав В. Б. ПЕТРУК.

* * *

«ОБ'ЯВА
Всім квартиронаймачам, проживаючим на 4—5 поверхах, необхідно скидати повітря в своїх квартирах.
Пам'ятайте! Від вас залежить якість опалення в квартирах нижніх поверхів.

Адміністрація ЖЕК № 3».
Надіслав Б. ОСТАПЕНКО.

ВИГРАШ

Рекламно-жартівливий вірш на підтримку «Спортлото»

Ой і гарна та дівчина
Із кіоска «Спортлото!»
Гнат ходив по лотереї
Щонайменше разів сто.
На сто перший — посміхнулась.
На сто п'ятий — розцвіла.
Він спитав: — За мене підеш?
Уявіть собі, пішла!
Гнат раденький, як ніколи.
Гнат щасливий, як ніхто.
От так виграш йому випав!
...Хлопці! Грайте в «Спортлото»!

СОНЦЕПОДІБНИЙ

Подібний він до Сонця,
скажем прямо.
Хоч спалахів нема,
зате є плями.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Всю ніч білів перед очима
Паперу непочатий лист.
— Ну, що б його смішне
придумать? —
Крізь сльози думав гуморист.

Юрій ТЕРТИЧНИЙ.

с. Червоногригорівка
Нікопольського району
Дніпропетровської області.

Мал. ГОТА

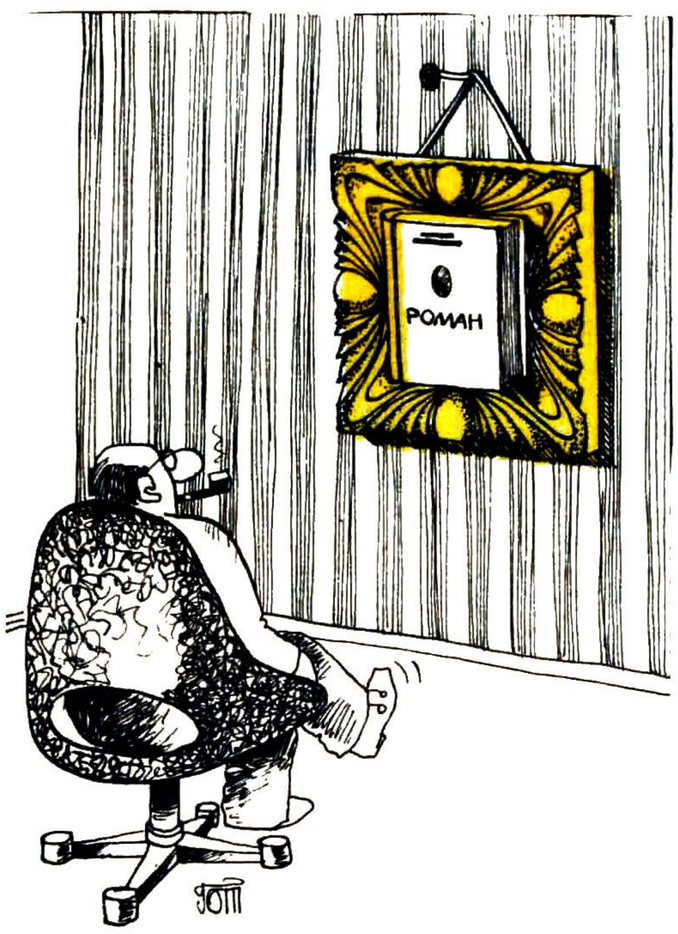

Самозакоханий автор.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Не витримала.

Вибрики Пегаса

РУТИНЕР

Якщо гориш жаданням нового,
Посмів творить трудом своїм,
Підставить ногу — заплатиш дорого,
Здригнувсь його павучий дім.

Г. Б-на з Ужгорода.

— Не зовсім зрозуміло, але все одно страшно!

Я с окончанием техникума окончил факультет журналистики и мне присвоена профессия журналиста. Пробую писать.

...Хто в театрі, хто на танцях,
Хто в кіно, а хто і так,
Чи з сусідом, чи з ріднею,
За здоров'я і за Фею,
Як то повелось в народі
Трохи випили... та й годі,
Відпочинок свій находять.
Я ж не пью, такий уж з роду
І театрів в нас нема,
Ну в кіно сходити можна
Це вже не така біда.

В. Ж-ов з м. Орджонікідзе.

— Можна, можна. Не біда. А можна також, закінчивши факультет журналістики, і шкільну граматику нарешті повчити на дозвіллі. То теж не біда!

★ «Каструля під подушкою» — так називався фейлетон («Перець» № 14 за 1977 рік), в якому писалося про недоліки у виховній роботі та побуті в гуртожитках міста Кременчука.

Секретар Полтавського обкому Компартії України тов. Ф. Моргун повідомив редакції, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце. Бюро Кременчуцького міськкому Компартії України розглянуло це питання і накреслило конкретні заходи до ліквідації виявлених недоліків.

Так, приміщення гуртожитків №№ 17 і 18 комбінату «Полтаваспецбуд» та будівельно-монтажного управління № 113 тресту «Південнотрансбуд» вже капітально відремонтовані, туди завезено нові меблі.

Працівники міського та районних комітетів партії, виконкомів міської і районних Рад народних депутатів тепер регулярно відвідують гуртожитки.

★ «У пошуках хулігана» — під такою назвою у № 15 журналу за 1977 рік було опубліковано фейлетон, в якому повідомлялося про незадовільну роботу телефонного зв'язку в деяких населених пунктах Червоноармійського та Новоград-Волинського районів.

Начальник Житомирського обласного виробничо-технічного управління зв'язку тов. І. А. Калач повідомив редакції, що

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності. Для ліквідації недоліків та забезпечення надійного телефонного зв'язку вжито належних заходів. А з керівниками і технічним персоналом усіх районних вузлів зв'язку проведено нараду, на якій обговорювалися причини незадовільної роботи телефонного зв'язку та заходи по їх усуненню.

Нині телефонний зв'язок у населених пунктах, перелічених у фейлетоні, працює безперебійно.

★ Про те, що в деяких колгоспах на Тернопільщині недостатньо дбають про дитячі дошкільні заклади, розповідалося у «Перці» № 16 за 1977 р. (фейлетон «Не треба ображатися...»). Секретар Тернопільського обкому Компартії України тов. Ю. Мелимука повідомив, що факти, вказані у ньому, дійсно мали місце.

Фейлетон було обговорено на засіданнях бюро райкомів Компартії України, виконкомів районних і сільських Рад народних депутатів, партійних зборах і партбюро, нарадах секретарів райкомів Компартії, завідуючих відділами народної освіти.

Внаслідок проведеної роботи більшість недоліків, зазначених у фейлетоні, вже ліквідовано.

Так, у дитячому садку колгоспу «Світанок» Зборівського району створено необхідні умови для навчально-виховної роботи. Спальні, їдальня та ігрові кімнати повністю забезпечені меблями, додатково закуплено іграшки, художню та методичну літературу. Для свого дитячого садка правління колгоспу «Комунар» закупило необхідну кількість меблів і посуду. Значно поліпшено умови для роботи дитсадка у колгоспі «17 вересня». Для дитячих садків сіл Олеша, Червоне, Бобрівники Монастирського району закуплено й завезено твердий і м'який інвентар.

Приміщення садка у селі Старому Вишнівці Збаразького району (частина якого була зайнята під квартиру) тепер повністю належить дітлахам.

Відповідні заходи по усуненню недоліків у роботі колгоспних дошкільних закладів здійснюються також у Тернопільському, Кременецькому, Залізницькому, Шумському та інших районах області.

Обком Компартії України, виконком обласної ради народних депутатів постійно вживають заходів щодо дальшого поліпшення роботи дитячих закладів, розширення їх мережі та забезпечення педагогічними кадрами.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 2 (1020) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 16.XII. 1977 р. Підписано до друку 3. I. 1978 р. БФ 12853. Папір 70×108¹/₃₂. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 05925. Тираж 3.100.000.

© **Журнал «Перець», 1978 р.** Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

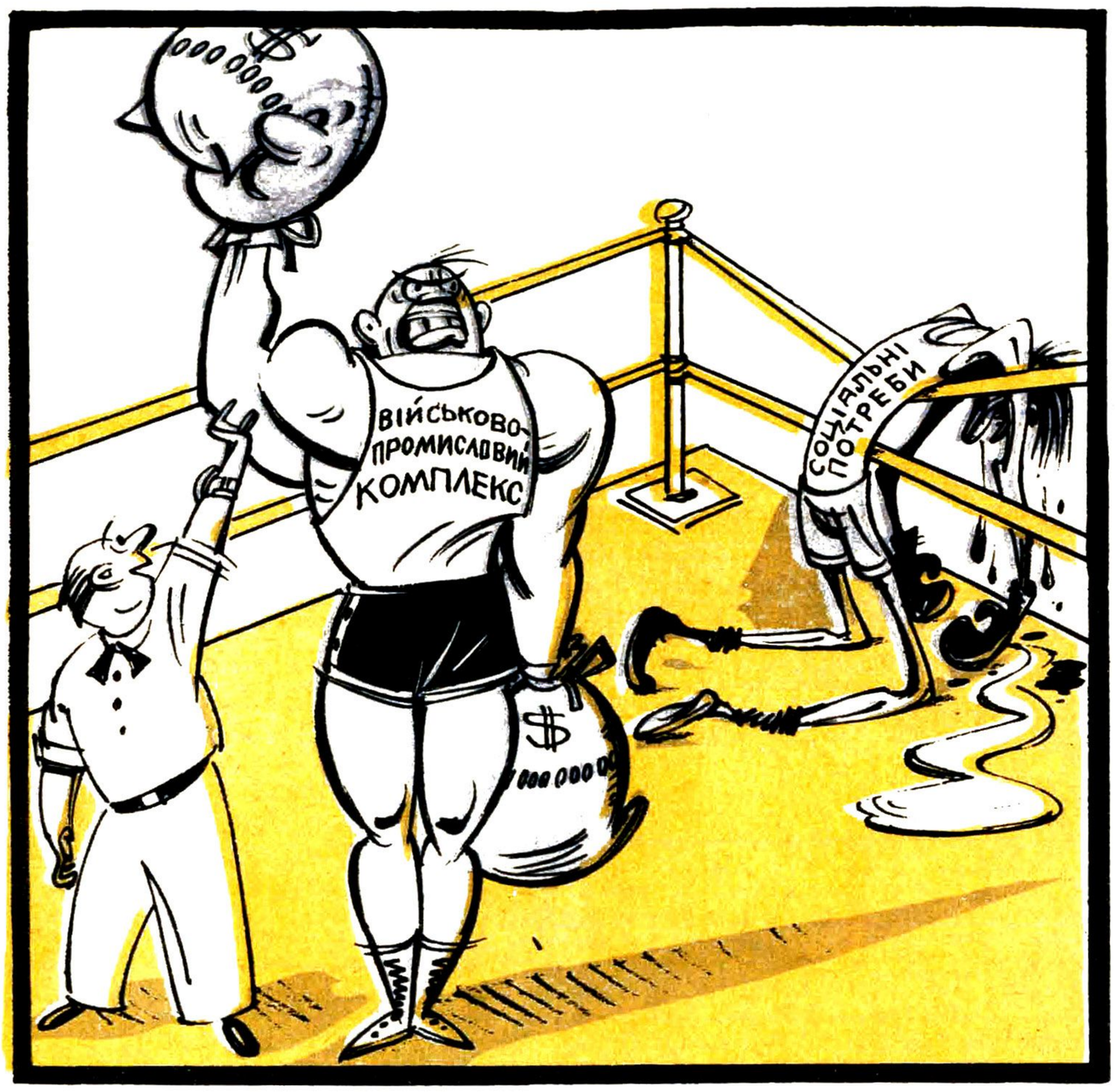

Явна перевага.

Мал. И. КОГАНА

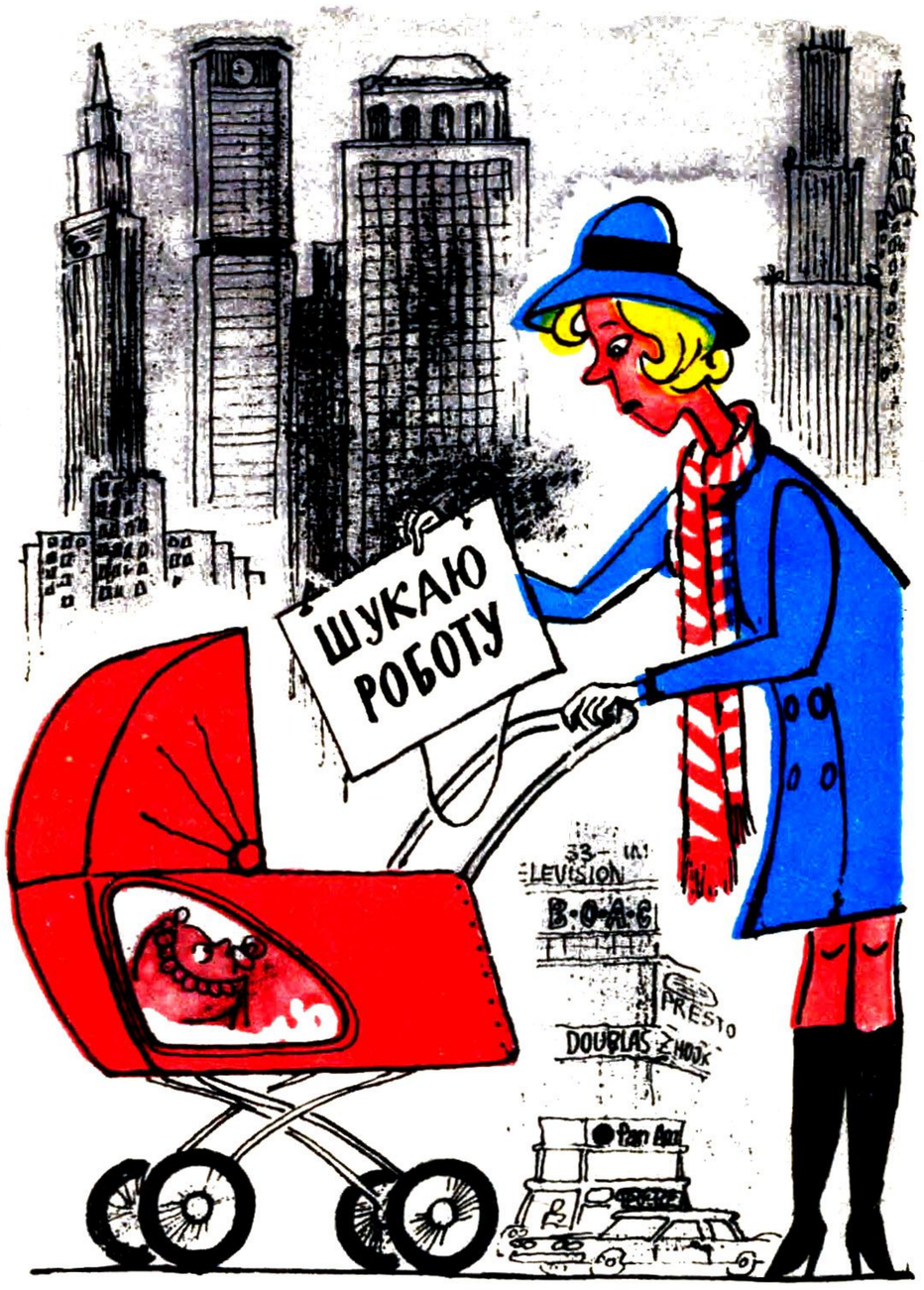

До дня народження.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У сімейному колі.